

*Caterpillar - Rups – Someday the Caterpillar will be a beautiful Butterfly
Op een dag is de Rups uitgroeid tot een volwassen en wonderschone Vlinder*

Laatste Woorden - Last Words

'Ik ga naar huis,' zei Harry Mulisch op zijn sterfbed tegen een vriend.
'Ik ben morgen bij God,' hoorde ik mijn vader zeggen op zijn laatste aardse dag.
Naar Huis. Naar God. Voelt als bij elkaar horend. In mijn oren komt alles samen
in dat ene woord Thuis. Thuis is waar we naar op weg zijn zonder dat we weten
waar het precies over gaat. In dit To C Magazine gaan Irize Loots en ik
dieper in op wat Thuis voor ons betekent. Ik laat mijn 'IK' spreken door uitdrukking te
geven aan dat wat in mij leeft. Irize nodigt ons uit mee te gaan in haar Thuis taal: het
Afrikaans. Kortom veel avontuur en onderstroom gedachten in dit nieuwe nummer.
"I'm going home," author Harry Mulisch told a friend on his deathbed.
"Tomorrow I am with God," I heard my father say on his last earthly day.
Going Home. Going to God. Feels like belonging together.
Everything comes together in my ears in that one word Home.
Home is what we are heading for without knowing what it is exactly about.
In this To C Magazine Irize Loots and I are delving deeper into what Home means to us.
I let my "I" speak by expressing what lives in me. Irize invites us to join her in her Home
language: Afrikaans. In short, a lot of undercurrent adventures in this new issue.

1.Thuis – At Home

2.Universele Liefde – Universal Love

3. Thuis in de Toekomst – At Home in the Future

4. Thuis in je Binnenwereld – At Home in your Inner World

5. Thuis in het Verleden – At Home in the Past

6. Mother Earth

7. Thuis in Gewijde Kennis – At Home in Sacred Knowledge

8. Receiving Pain

9.Hou je in – Hold Back

10.The Absence of the Sacred

11.De Erfgenaam – The Heir

12. De Stranding van De Walvis – The Stranding of The Whale

13.Jacob en de Bonenstaak – Jack and the Beanstalk

14. Samen Doen – Doing it Together

15.Schrijven als Middel – Writing as a Tool

16.Bestemming Bereikt – Destination Reached

17. Het ongeleefde leven van onze ouders

17. The unlived life of our parents

18. Inheritance

19. Gaia, de beschermer van de aarde – The protector of the Earth

20. Thuis op het Strandeiland – Creating New Land

21.Confession

22.Thuis in je Hart – At Home in your Heart

23.Thuis in Woorden – At Home in Words

24.Thuis in Toeval – Dolor y Gloria

25. At Home in Nature – Gentleness

26. Toevallige Ontmoeting - Meeting by Coincedence

27.Ga er voor staan – Go and Stand for It

28.Thuis in het Donker - At Home in the Dark

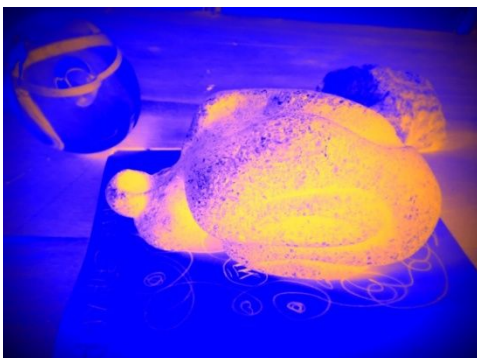
29.Forest Dweller – Boseswoner - 'n kortverhaal deur Irize Loots in Afrikaans

30. Thuis in je Lijf – At Home in your Body Mirelva Berning

1.Thuis

**Thuis in je eigen huis
Thuis in je eigen lijf
Thuis in je dorp in je stad
Thuis in je buurt
Thuis in de wind over het water
Thuis in het geluid dat niet stopt
Thuis in de stilte die boven het gedoe uitstijgt
Thuis is niet in de tram stappen
Op weg naar de bioscoop om een andere wereld binnen te gaan
Een andere wereld geprojecteerd op een wit doek
Een wereld die gaat over het thuis van medemensen
Die het centrum van hun wereld en niet van de onze zijn.
Thuis is mogen luisteren naar je authentieke stem
Die de buitenwereld niet kan, niet mag horen
Thuis is om je heen kijken en zien wat wel en niet bij je hoort.
Gaan al die Boeddha's over mij?**

1. At Home

**At home in our own house
At home in our own body
At home in our village, in our city
At home in our neighborhood
At home in the wind over the water
At home in the sound that doesn't stop
At home in the silence that rises above the hassle
Home is not a tram on the way to the cinema
to enter another world
Another world projected on a white canvas
A world that is about the home of fellow human beings
Who are the center of their world and not ours
At home we can listen to our authentic voice
that cannot be heard in the outside world
Home is looking around and seeing what does and does not belong to you.
Are all those Buddhas about me?**

2. Universele Liefde – Universal Love

Gaan al die Boeddha's over mij? – Are all those Buddha's about me?

Al die Boeddha's gaan over Universele Liefde. In NU! van Ad Stemerding:
'Als het wonder zich voltrekt in je hart en alle overwegingen oplossen, breekt je wereld open. Het is of je van binnen gevoed wordt door een stil en geheimvol voelen. Een gelukkig contact met de verwondering over je eigen leven. Hoe het mogelijk is. Hoe goed het is. Hoe onbeschrijflijk mooi je leven kan zijn.'

Vanmorgen heb ik mijn eerste les Authentiek Zingen gevolgd, die gaat over luisteren naar de stem van de ander en die van jezelf. Ik ben al zolang ik bezig ben bewust te worden op zoek naar mijn eigen stem. Kon haar soms horen en voelen, maar wist vaak niet hoe te beginnen. Als een groot geschenk kwam Songdance op mijn pad als een ontbrekend stukje van de puzzel, dat op z'n plek viel.

De zon schijnt, ik mag als ik voorzichtig ben naar buiten, voorzichtig want gisteren verloor ik bijna mijn evenwicht. Schijnt normaal te zijn voor 80 plussers, maar ja normaal of niet, het is wel lastig als je zoals ik houd van buitenlopen en kijken.

NU! : *'Alsof je tot in het diepst van je ziel geroerd kunt worden door een enkel woord, dat waarin je een ander mens ontmoet, een bloem die zijn hart laat zien, of muziek zo vol dat je het haast niet kunt bevatten. Als je de tedere aanraking toelaat van de pure liefde kun je je vervuld voelen van een onuitsprekelijke dankbaarheid.'*

All those Buddhas are about Universal Love. In NU! from Ad Stemerding:

"When the miracle takes place in your heart and all considerations dissolve, your world breaks open. It is as if you are fed on the inside by a quiet and mysterious feeling. A happy contact with the wonder about your own life. How it is possible. How good it is. How indescribably beautiful your life can be.

This morning I took my first Authentic Singing lesson, which is about listening to the voice of the other and your own. For as long as I have been trying to become aware, I have been searching for my own voice. Could hear and feel her at times, but often did not know how to start. As a great gift Songdance came my way and fell as a missing piece of the puzzle into place.

The sun is shining, I can go outside if I am careful, because yesterday I almost lost my balance. Seems to be normal for people over 80, but yes normal or not, it is difficult if you like to walk outside and watch.

In NU! : *"As if you could be moved to the depths of your soul by a single word , that in which you meet another person, a flower that shows his heart, or music so full that you can hardly comprehend it. If you allow the tender touch of pure love, you can feel an unspeakable gratitude. "*

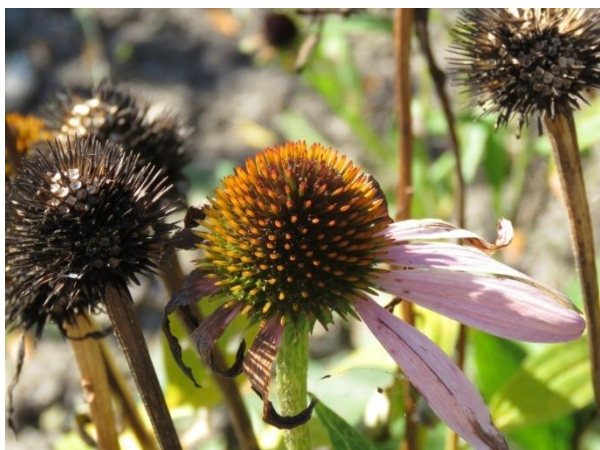
Images on the following pages – Beelden op de volgende pagina's

Magic in the park - een magische plek die dag

*Een ontmoeting met twee jongetjes die zich om de natuur bekommeren
Meeting two boys who are concerned about nature*

Uitgebloeid op z'n mooist –Even more beautiful when overblown

*Klaar om gehandicapten te vervoeren;
Ready to transport the disabled;*

*ondeugende jongetjes met rookbommen
naughty boys playing with fire works*

**NU! : ‘ Als de wereld ruimte is alsof het voelen je opneemt in golven van licht. De transformatie van de gevoelsenergie brengt je in contact met het wezen van liefde.’
‘When the world is space as if feeling absorbs you in waves of light. The transformation of the feeling energy brings you into contact with the essence of love. ’**

*De natuurjongens vertonen hun kunsten speciaal voor mij
The nature loving boys perform specially for me*

3.Thuis in de Toekomst – At Home in the Future *Geluksgevoel – Feeling happy*

Mooi herfstweer - Zit op het ex-Blijburg terras - Ben mijn notebook vergeten
Schrijf op een kaart - Ben dus beperkt - Klein schrijven - Alleen dat wat telt
Ik kijk uit op wat een jaar geleden nog een adembenemend natuurgebied was
Nu zie ik een zandvlakte die omgetoverd gaat worden in een nieuwe wijk
met comfortabele huizen - Er komt een strand - Tuinen, die aan het water grenzen
Gelukkige gezinnen gaan hier wonen - Gelukkig in de zin van bevoorrecht
Maar een geluksgevoel komt niet van buiten - Het komt van binnen uit
Hoewel ik het pijnlijk vind om naar het zand te kijken
Weet ik dat ik niet moet zeuren - Het duurt even maar dan komt het goed
Mensen hebben nu eenmaal een huis nodig...

English

*Nice autumn weather - Sitting on the ex-Blijburg terrace - I forgot my notebook
I write on a card - So I am limited – Do not write too much - Only what counts
I look at what was a breathtaking nature reserve a year ago
Now I see a sandy plain that will be transformed into a new neighborhood
With comfortable houses - There will be a beach - Gardens that border the water
Happy families will live here - Happy in the sense of privileged
But happiness doesn't come from outside - It comes from within
Although I find it painful to look at the sand
I tell myself not to whine - It takes a while but then it will be fine
People simply need homes ...*

4. Thuis in je Binnenwereld – At Home in your Inner World

Nee zeggen tegen niet eigen - Saying No to what is not you

NU!:

‘Het gaat om het juiste evenwicht tussen gevangen zitten in de greep van de wereld en het zelf onder controle houden van de omgeving.(...) Iedere dag weer kun je je verwonderen over de onnavolgbare wijze; over de diepe wijsheid, waarmee voorvallen in de tijd samenkomen en net dat gebeuren scheppen dat het antwoord geeft op je innigste vragen.’
Ad Stermerding

Het is nu zaterdagmiddag half twee en ik ben bijna klaar om met de camera naar buiten te gaan om te zien en te zijn. Vanmorgen ging het over Zoomen met een klant om 11 uur. Ik had me daarop ingesteld, zij niet dus. Zij liet weten dat ze moe was en wilde slapen. Eén uur kwam haar beter uit. Ja, waar gaat dit over?

Even dacht ik oké geen probleem en toen kreeg ik het gevoel dat ik me als een ding liet behandelen: ik ben een therapeut en als jij een kwartje in mij gooit, kun je over mij beschikken zoals jou dat uitkomt. Hoe liefdevol voor mijzelf is dat? Niet dus. Het betekende haar confronteren met gedrag dat ‘de ander’ geen recht doet. Het betekent ook ‘Nee’ zeggen. ‘Nee’ zo wil ik niet behandeld worden. Ik heb respect nodig voor wie ik ben en voor wat ik bied.

Het betekende wel dat ik tijd had om te luisteren naar Arnold Beisser, die de *'Paradoxical Theory of Change'* creëerde. Arnold was *'disabled'*, verlamd, en is doorgegaan met zijn leven door zijn geest en zijn hart te laten spreken. Zijn voornaamste boodschap was en is nog altijd: **Leef het leven dat je is gegeven, ook al ben je verlamd, doof, oud, alleen en zie het als een geschenk dat je kunt openen en groter maken of met andere woorden: laten groeien.**

Door Corona heb ik het gevoel dat de verantwoordelijkheid voor de kwaliteit van mijn leven nog meer op mijn eigen bordje ligt dan ik al vermoedde. Ik neem de woorden van Stemerding, dat ik me iedere dag weer kan verwonderen over de diepe wijsheid waarmee voorvallen samen komen in de tijd, zo serieus dat zij de leidraad vormen van de structuur die ik nodig heb om iedere dag weer ten volle te genieten.

De dag dat ik bezig ben deze woorden uit te tikken is het 5 november. De zon schijnt, ik wil naar buiten. Ondertussen denk ik aan de verkiezingen in de VS. Biden is aan het winnen en ik hoop van harte dat de trend doorzet. Maar ik kan daar niets aan veranderen, ik kan slechts hopen dat ik en wij de komende jaren verschoond blijven van het narcistisch gebral dat we moesten aanschouwen en horen. Ik beseft dat woorden vervuilend kunnen werken. Ik beseft ook hoe mijn ziel heeft geleden door deel te zijn van deze wereld die niet meer ging over het goede willen voor het Grote Geheel. Maar waar ging het wel over? Laten we hopen dat het de bedoeling was om samen wakker te worden en te beseffen dat wij allemaal – ieder voor zich – mee verantwoordelijk zijn voor hoe de wereld groeit.

Mijn thuisland is niet groot en toch meer dan de moeite waard voor mij, want ik kan me alleen thuis voelen waar ik ben. Thuis begint binnen en straalt naar buiten, waardoor thuis groeit en steeds meer licht kan geven.

4. At Home in Your Inner World – Saying No...

NU! (Now!) from Ad Stemerding:

"It's about the right balance between being caught in the grip of the world and keeping the environment under control yourself. (...) Every day you can marvel at the inimitable way; about the profound wisdom with which incidents in time converge and create precisely that event that answer your innermost questions. "

Ad Stemerding

It is now half past one on Saturday afternoon and I am almost ready to go out with the camera to see and be. This morning it was about Zooming with a customer at 11 am. I had prepared myself for that, she wasn't. She said she was tired and wanted to sleep. 13 pm suited her better. What is this about?

For a moment I thought okay no problem and then I got the feeling that I was being treated like a thing: I am a therapist and if you throw a quarter in me, you can dispose of me as it suits you. How loving is that to myself? Not so. It meant confronting her with behavior that does not do "justice to the other". It means also saying "No".

"No" I don't want to be treated like that. I need respect for who I am and what I offer.

It did mean I had time to listen to Arnold Beisser, who created the "Paradoxical Theory of Change." Arnold was "disabled," paralyzed, and has continued his life letting his mind and heart speak. His main message was and still is: Live the life you have been given, even if you are paralyzed, deaf, old, alone and see it as a gift that you can open and enlarge or in other words let it grow.

Because of Corona, I feel that the responsibility for the quality of my life is even more on my own plate than I suspected. I take the words of Stemerding that I can marvel every day at the profound wisdom with which events converge in time, so seriously that they guide the structure I need to fully enjoy each day.

The day I am typing these words out is November 5th. The sun shining, I want to go outside. Meanwhile, I think about the US elections. Biden is winning and I sincerely hope the trend continues. But I cannot change that, I can only hope that for the next few years I and we will be spared the narcissistic bluster we had to see and hear. I realize that words can pollute. I also realize how my soul suffered from being part of this world that was no longer about wanting the best for the Great Whole. But what was it about? Let's hope the intention was to wake up together and realize that each of us is partly responsible for how the world grows.

My home country is not big and yet more than worth it for me, because I can only feel at home where I am. Home starts inside and radiates out, so that home grows and can give more and more light.

5. Thuis in het Verleden – At Home in the Past

Het familiegraf – The family grave

**Inner Child kaart Vijf van de Zwaarden: het vlot van je verleden komt aan land en kan verlaten worden. Vorige week op het kerkhof heb ik boodschappen gekregen waar ik nu mee in mijn maag zit; ik ben er misselijk van; het graf grijnst mij aan; het is overwoekerd. Ga ik me mij bevrijden van schuld door het mooi te maken of zeg ik tabee wij moeten elkander groeten op aards niveau. Later zien we wel verder. Ik denk dat het en en is. Ik hoor oude boodschappen. Zal mijn ziel moeten openstellen. Het graf schoonmaken kan ook helend werken! Waarom niet deze plek eren waar hun namen staan en de mijne ook komt...later!
Vandaag is het weer zondag en ik besluit met snoeischaar en schepje Naar het Nieuwe Ooster te vertrekken.**

Inner Child Card Five of the Swords: the raft of your past comes ashore and can be abandoned. Last week in the cemetery I did get messages which are in my stomach right now. I'm sick of it. The grave grins at me. It's overgrown and neglected, am I going to work to free myself from guilt by making it beautiful? Or do I say tabee we must greet each other on an earthly level. We will see later. I think it is and and. I hear old messages and will have to open up my soul. Cleaning the grave can also be healing! Why not honor this place where their names are and mine will come too... later! Today is Sunday again and I conclude with secateurs and a shovel to leave for the cemetery...

6.Mother Earth

In Native Wisdom for White Minds:

*“Our ancestors bones return to the earth,
feed the earth and out of their bones we grow our food.”*

**On the grave of my family flowers
and ivy are growing wildly.**

I felt guilty because I did let it happen

I am ready to go there with a scissor

to cut it all off and make it need and tidy again.

Coincedence or not?

Now I read this message and think

What comes out of the earth

Where they are buried is quite something

Not beautiful but it is a lot of ivy, sedum and lavender

I can also see it as a message out of the grave

We are still fertile, be happy with it

Strange synchronicity. What is all about?

According to the Maori’s; *‘the Earth is our Mother*

and our Mother can not be sold

Money is only symbolic; It won’t last

While the Earth will be there forever

Unless we keep raping it’

Native Wisdom for White Minds

Daily Reflections inspired

by the Native Peoples of the World

is written by Anne Wilson Schaef

and published by Ballantine Books

7.Thuis in Gewijde Kennis – At Home in Sacred Knowledge

Zeven van de Zwaarden van de Inner Child Kaarten:

Als leerling op zoek naar gewijde kennis, gewoon aan tafel zitten met boeken die voeden. Openstaan voor wat zich aandient. Kijken naar de horizon.

De zeilbootjes op het water en beseffen dat het verborgen verleden en de onbekende toekomst vragen om contemplatie, even niet de deur uitgaan en genieten van buiten, maar de rust nemen om te lezen, te schrijven, mijn verbeelding te laten spreken, blij zijn met de tijd die ik alleen doorbreng om die plek in mijzelf te vinden waar rust en vrede heersen.

Als ik zo'n tekst schrijf, geïnspireerd door een Inner Child kaart voel ik me ongemakkelijk worden. Ik weet dat het gaat om doen en dat is meer dan opschrijven!

As a student in search of sacred knowledge I just sit at the table with books that feed me. Being open to what presents itself. Watching the horizon. The sailing boats on the water and realize the hidden past and the unknown future are asking for contemplation. Don't run out the door for a while to enjoy the outdoors but take a rest to read, to write, to let your imagination speak. Be happy with the time you spend alone to find that place in yourself where peace and tranquility reign.

When I write such a text inspired by an Inner Child card I feel uncomfortable. I know it's about doing and that's more than writing it down!

8.Receiving Pain

**Do I admit life hurts and is painful?
Yes I cannot deny it
I am longing to connect
But do not succeed - Not really
I want something
Long for something
I do not get it
Nobody can give it to me
If I don't give it to myself
And receive it
Nobody can do it for me
I have to step out of the victim role
By saying to the pain: Hello how are you?
It is probably why I fell in the metro
Hurting my back that needs attention
The shock made me vulnerable
Nevertheless I created a magazine
I will send out into the world
Step by step
I have to sit with my words
With the pictures I made
It is all for me in the first place
It is to make me happy
So I can radiate happiness
Into the World instead of pain**

9.Hou je in! – Hold Back! *Zo word je kwaad - Creating Anger*

Boeiend, ik vind het boeiend, jij niet
Hou je in, ik lees je toch niet
Ik geniet van de schoonheid van een eend door het water
dat schittert in de zon
Jij niet, jij vindt mij overdreven, te veel, ik doe te veel, schrijf te veel
zie te veel, zeg te veel, jij wordt daar moe van en je vindt er niks aan
Ik hou van de liefde. Jij niet? Ik schrijf over de liefde
Stel je niet zo aan - Doe gewoon - Je bent al gek genoeg
Het hoeft niet allemaal op fb – Je maakt me moe - Hou je in
Ik kijk toch niet, ik lees je toch niet

(hier past het authentieke geluid voor boos)

Hold Back!

Exciting, I find it interesting, not you
Hold back, I'm not reading you anyway
I enjoy the beauty of a duck in the water that sparkles in the sun
Not you, you think I'm exaggerating, too much, I do too much, write too much
see too much, say too much, you get tired of it and you don't like it
I like love. Not you? I write about love
Don't pretend - Just act - You're crazy enough already
It doesn't all have to be on fb - You're making me tired - Hold back
I'm not looking, I'm not reading you anyway

(here the authentic sound for angry fits)

10. The Absence of the Sacred

'In the absence of the sacred – nothing is sacred – everything is for sale.'
Owen Lyons, Onondaga Tribal Chief, American Indian in
Native Wisdom for White Minds by Anne Wilson Schaef

Since I am a pensioner and don't really need more money I like to work for free. It is why I daily put my pictures on facebook, monthly create the To C Magazine and participate in Gestalt organizations that need commitment from their members. It is also why I give writing workshops to Russian colleagues. The fact that people are willing to receive what I have to offer means tuning into the sacred energy that is connecting us as human beings. In my experience as a Group leader, the Group, while at work, is a sacred place where the members feel they belong to an energy bigger than the personal. It is an energy connected with the universe. One of the basic Gestalt principles is that we need contact to be aware. But we can be in contact without being aware. The question then is with what or with whom we are in contact. Are we contact with our thinking while we are looking at a painting for instance or are we able to see and experience the painting as it is?

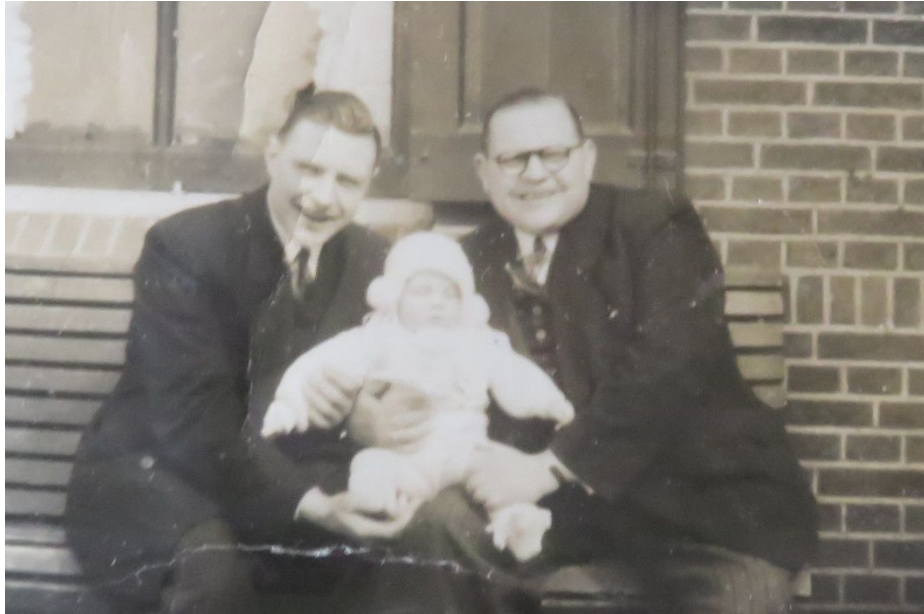
If you are interested becoming part of an experiential community practising tuning in to the Sacred by being aware and making contact, I invite you to contact me. I love to create an introduction during which you can experience what I am talking about. As we will be doing it by Zoom you can join from wherever you live. Probably our main language will be English but of course you are welcome to work in het Nederlands or in any other language. No money involved.

11.De Erfgenaam

Geboren op de verjaardag van haar opa Nelis Meijer
De onderkoning van de Jordaan volgens G.P. Smis
in het boek 'De Smederij bij den Westertoren'.
Smis zag Nelis als zijn alter ego dat zelf
nog niet wist dat hij de bringer van de Nieuwe Tijd was,
waarin alles beter zou worden. De mensen zouden meer met elkaar
begaan zijn, er zou meer gelijkheid komen en misschien wel vrede op aarde.
Zo zag Smis het tijdens de crisis van de jaren dertig.
Hij gokte op de komst van Nazi's die in zijn ogen de sleutel
tot menselijk geluk bezaten. Nelis stierf in 1934, lang voor de Nazi's
inderdaad kwamen en ook voor het boek van Smis in 1942 uitkwam
bij 'Uitgeversmaatschappij De Amsterdamsche Keurkamer'.
Hij heeft zich dus nooit hoeven schamen voor dat wat Smis op hem projecteerde.
In 1936 twee jaar na de dood van Nelis werd 'de erfgenaam' geboren
op 27 oktober de dag dat zijn verjaardag werd gevierd sinds zijn vrouw
in 1918 op zijn eigen verjaardag – 26 oktober – werd begraven als
slachtoffer van de Spaanse griep. De erfgenaam was zijn eerste kleinkind,
geboren uit zijn geliefde jongste dochter, Tiny en haar man Gijs van Wijk.
Het gebeurde tijdens een woedende storm met bliksem en slagregens.
Deze dag zal de familie nog lang heugen.
De dokter kwam te laat of was te vroeg en weggegaan. De vader moest
de vroedvrouw halen, dus alleen de moeder zelf en haar zuster waren
aanwezig om de erfgenaam op de wc te ontvangen. Het bleek een meisje.
Helaas geen stamhouder. Ze kreeg de namen Catharina Margaretha,
net als haar moeder en haar oma Tina van Wijk-Vos en haar overleden oma
C.M. Meijer-Ibelings. De twee oma's waren volle nichten via broer Carl en
zus Janna Ibelings, respectievelijk de moeder en de vader van de nichten.

Moeder Tiny en zuster Netty ontvingen de erfgenaam met alle gratie
en kracht die ze in hun lijf hadden. De vier broers Meijer waren ontroerd,

Joop en Cor de jongste broers met de erfgename

hun jongste zusje als eerste moeder geworden – ze stuurden bloemen en konden het die dag alleen over hun nieuwe nichtje hebben vertelde de aanstaande van een van hen, die die dag voor het eerst een afspraakje met hem had. Op de achtergrond waakten opa en oma Van Wijk. Zij waren het die de hulp inriepen van de vrouw van de schipper voor de deur toen het ging om het afbinden van de navelstreng. Zij was moeder van tien kinderen en zou dus wel weten hoe dat moest. Dat wist ze en dat deed ze en als dank kreeg ze bloemen, die de broers aan hun zusje hadden gestuurd, besloot opa. Maar dat werd hem niet in dank afgenomen door de kersverse moeder die toch het Werk had gedaan. Vlak voor haar dood kon ze zich er nog kwaad over maken. Over wie ging het nou eigenlijk? Tja, vanaf dat moment stond de erfgenaam kennelijk in hoger aanzien in de ogen van de grootouders.

En toen? Daar was ze dan ‘De Erfgenaam’. Wat was het grote idee achter al deze verwickelingen? Wat werd er van haar verwacht? Na ja, ze zou wel zien. Voorlopig ging het om er zijn en om er mogen zijn want goed genoeg om lief gevonden te worden. Toevallig hield ze niet van slapen en dat leverde veel aandacht op. Ze kreeg niet de borst maar werd wel veel vastgehouden en geknuffeld en dat soort dingen.

En nu 84 jaar later kijkt ze terug en ziet dat ‘het erfgenaam zijn’ meerdere aspecten met zich mee brengt. De fabriek waarin de Gebroeders Meijer bijna een eeuw lang ijzer smeedden voor bruggen en lantaarnpalen heeft ze niet van de ondergang kunnen redden. En ook het Aannemersbedrijf waar de van Wijken rijk mee waren geworden ging ten onder toen haar opa (zelf)vermoord in de vaart voor het huis dreef en haar vader verdween in een psychiatrische inrichting. Ze trouwde wel maar kreeg geen kinderen die een van de stokjes over konden nemen. En wat deed ze dan wel? Ze kan het nauwelijks bevatten maar wat ze kreeg was het geloof dat het leven ondanks alles zin heeft. Ze voelde het vertrouwen dat wat ze ook deed uiteindelijk bij zou dragen aan het wakker worden van haar liefde en haar kracht, beide gevoed door het beeld dat ze zich gevormd had van haar familie die bestond en nog altijd bestaat uit ‘rechtvaardigen’. Te weten mannen en vrouwen die het Goede Willen ook al gaan ze daaraan ten onder. Het Goede Willen is in haar geheid, het is haar fundering. Ze zou niet anders kunnen. Daar is ze een te echte VanWijkMeijer Erfgenaam voor.

11. The Heir – *the essence translated*

With her grandmother Tina van WijkVos

And then? There she was "The Heir". What was the big idea behind all of these complications? What was expected of her? Well, she would see. For the time being it was about being there and being able to be there because good enough to be loved. Coincidentally, she did not like to sleep and that earned a lot of attention. She didn't get breast feeding but was held and hugged a lot and things like that.

And now 84 years later, she looks back and sees that "being a heir" entails several aspects. She was unable to save the factory in which the Brothers Meijer forged iron for bridges and lampposts for nearly a century from destruction. And also the contractor firm that had made the Van Wijks become rich went down when her grandfather was found (self)murdered in the canal in front of the house and her father disappeared into a mental institution. She got married but had no children who could take over one of the sticks. But what did she do after all? She can hardly comprehend it, but what she got was the belief that life has meaning despite everything. She felt confident that whatever she did would ultimately contribute to the awakening of her love and her strength, both fueled by the image she had formed of her family that existed and still consists of righteous people. Good Willing is in the core of the family. It is the foundation even when it means they go down. She couldn't do otherwise. She is a too true VanWijkMeijer Heir for that.

12. De Stranding van De Walvis – The end of a period

Mijn praktijk De Walvis toen...

Via een Memory op facebook kwam ik het Walvis Nieuws van 12 oktober 2013 tegen:

Gaat de Walvis stranden of is de redding nabij?

Is the end of The Whale near or will it be rescued?

De Walvis is een plek waar het veilig is om

contact te leren maken

contact met jezelf

contact met mij

contact met je geliefden

contact met elkaar

contact met je familie

contact met je werk

contact met je creativiteit

contact met de natuur

contact met vrienden

contact met dieren

Makkelijk is het niet.

Contact maken is net zoiets als viool leren spelen,

je moet iedere dag en iedere nacht oefenen als je een zuivere toon wilt krijgen.

Maar hoe kun je oefenen als je niet weet hoe het moet?

Daarom is De Walvis niet zo maar een plek,

het is een laboratorium, een atelier, een studio, een repetitieruimte

waar je kunt experimenteren als je dat wilt.

Ik heb me altijd bevoorrecht gevoeld omdat ik deze plek heb mogen Co Creëren.

De Walvis Nu

*En nu is het moment daar om te zeggen,
ik kan hier niet alleen de verantwoordelijkheid meer voor dragen.
Ik heb Compagnons nodig, Partners, Medescheppers, Meedenkers.
Ik kan dat letterlijk niet meer omdat de huur van dit pand zo wordt opgetrokken,
dat ik daar zeker aan ten onder zou gaan.
Daarom schreeuw ik: doe alsjeblieft mee, laat me het niet alleen doen,
zie hoe prachtig dit werk is en hoe het jezelf en de wereld kan verrijken.
Het zou doodzonde zijn om De Walvis te laten stranden
en naar lucht happend aan haar/zijn einde te laten komen.
Stuur me alsjeblieft een mail als je je aangesproken voelt
of kom volgende week zaterdag 19 oktober 2013 tussen 11 en 5 uur naar
De Walvis om samen aan tafel te gaan zitten en contact te maken.
Dank voor je aandacht en een warme groet.*

**Deze oproep heeft geen zoden aan de dijk van mijn praktijk gezet.
Sinds 2016 is De Walvis niet meer en dat doet nog altijd zeer.
Vanmorgen liep ik er langs omdat ik in de buurt moest zijn
waar ik 36 jaar met groot plezier heb gewoond.
Het is voor het eerst in vier jaar dat ik echt durfde kijken
naar het raam dat jaren dichtgespijkerd was en nu dichtgeplakt.
Dit was mijn Thuis, hier mocht ik zijn wie ik was en ben.
Nu ben ik niet meer dan een voorbijganger die met weemoed
terugdenkt aan Poe die dagelijks zijn plek in de vensterbank innam
en terugdenkt aan al die ontmoetingen die hier plaats vonden.
Ook al had ik meer gewild, ben ik meer dan dankbaar voor
wat er wel was en nooit kan vergaan omdat er in mij en in ons
een Kracht wakker werd die onmogelijk verslagen kan worden.
Toch hoop ik in het diepste van mijn hart dat er weer iemand komt
met liefde voor deze plek die zoveel kan en wil geven mits goed behandeld.**

12. The Stranding of my practice 'The Whale'

Where my practice 'The Whale' flourished until 2016

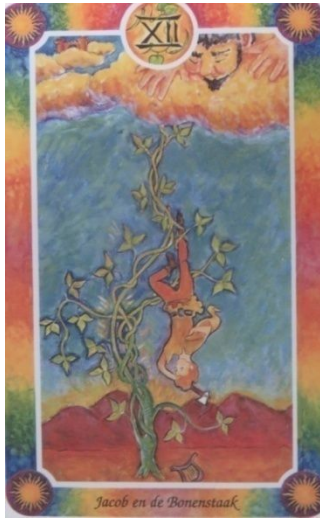
In 2013 I wrote:

And now is the time to say I cannot bear the responsibility for this alone anymore. I need Associates, Partners, Co-creators, Co-thinkers. I literally can't do that anymore because the rent for this building is being so increased that I would certainly perish from that. That's why I'm screaming please join in, don't let me do it alone, see how wonderful this work is and how it can enrich yourself and the world. It would be a shame to have The Whale stranded and gasping for air to bring her / his end. Please email me if you feel addressed or come to The Whale to sit down at the table together and make contact.

This call has not helped my practice. The Whale is gone and it still hurts. This morning I walked by because I had to be in the neighborhood where I have lived with great pleasure for 36 years. It is the first time in four years that I really dared to watch the window that has been nailed shut for years and now taped shut. This was my Home, here I was allowed to be who I was and am. Now I am no more than a passer-by with melancholy Thinking back how my dog Poe took his place in the windowsill every day. And thinking back of all those encounters that took place here. Even though I hated to leave, I am grateful for what was there and can never perish because in me and in us a Power awakened that cannot possibly be beaten. Yet in the depth of my heart I hope someone will come again with love for this place that can and wants to give so much if treated well.

13. Jacob en de Bonestaak – Jack and the Beanstalk

De dood is onze metgezel- Death is our Companion

Inner Child kaart = De Gehangene in de Gewone Tarot

De volgende stap: de Dood. Het onverbiddelijke laatste hoofdstuk

**De dood komt dichterbij als je 84 bent, maar is niet zo angstwekkend als vroeger
Net als Jacob in het sprookje van de Bonestaak, weet ik van toverbonen die uitgroeien
tot staken die reiken tot in de hemel. Deze Jacob zal niet voor niets Jacob heten
net als Jacob met de ladder in de Bijbel moet hij vechten met duivelse krachten.
Net als ik en net als jij en wij trouwens. De dood en de angst voor de dood is met ons.
We kunnen er niet meer omheen. De cijfers zeggen het iedere dag.**

En nu? Meegaan met het gevecht tegen de angst of overgave aan het onbekende?

**Informatie komt binnen langs de ruggenwervel. Als ik bereid ben stil te zitten
en te luisteren, lees ik in het boek dat hoort bij de Inner Child kaarten.**

Ik hoor tromgeroffel, bazuingeschal, hemelse klanken

Denk: ik maak mezelf iets wijs. Maar... nou en?

Als ik mijn verbeelding niet had was ik al lang roemloos ten onder gegaan!

Jack and the Beanstalk – Death is our Companion

Inner Child card = The Hanged Man in the Common Tarot

The next step: Death. The inexorable last chapter.

Death gets closer when you are 84, but it's not as terrifying as it used to be.

**Just like Jacob in the fairy tale of the Beanstalk, I know about magic beans
that grow to stakes that reach to heaven. This Jacob will not be called Jacob
for nothing, just like Jacob with the ladder in the Bible**

**he must fight with demonic powers. Just like me and just like you
and us by the way. Death and the fear of death is with us.**

We can no longer ignore it. The numbers say it every day.

And now? Join the fight against fear or surrender to the unknown?

Information comes in through the spine, if I'm willing to sit still and listen

I read in the book that accompanies the Inner Child cards.

I hear drum roll, trumpet blast, heavenly sounds

Think: I'm kidding myself. But ... so what?

If I didn't have my imagination, I had gone down ingloriously long ago!

14.Samen doen – Doing It Together

In de OBA na een gesprek met een collega vrouw. Wat wil ik opschrijven om dieper op in te gaan? Mijn afspraak met haar om samen een project te beginnen. Haar wens is om een boek te schrijven. Ik wil mijn schrijfsprogramma in praktijk brengen. Win – Win situatie dus. Juist door er samen voor te gaan zitten kunnen er dingen ontstaan die anders tot de onmogelijkheden zouden horen. Ik weet het, zij weet het. Maar het in de 1^e plaats zelf doen en in de 2^e plaats samen doen vraagt moed. De angst dat we niet goed genoeg zijn, kan overheersen en verlammen. Juist daarom hebben we de ander nodig. Het gaat om het vertrouwen ontwikkelen dat we er zijn om elkaar te stimuleren. Niet om wie is beter, weet het beter, is de beste?

Doing it Together

In the Library after a conversation with a fellow woman.
What do I want to write down to elaborate on?
My appointment with her to start a project together.
Her desire is to write her book. My desire is putting my writing program into practice. Win - Win situation.
Precisely by sitting down together things can arise that would otherwise belong to the impossibilities.
I know, she knows. But we have to do it ourselves in the 1st place and in the second place doing it together takes courage. The fear that we will not be good enough can dominate and paralyze.
That is precisely why we need the other.
It's about developing confidence that we are there to stimulate each other.
Not because of who is better, knows better, is the best?

15.Schrijven als middel

Schrijven om jezelf te leren kennen
Schrijven om te inspireren
Schrijven om contact te maken
Schrijven om je ziel een stem te geven
Schrijven uit de losse hand
Schrijven omdat je het kunt
Schrijven om de diepere lagen te verkennen
Schrijven om jezelf en het te leven te begrijpen
Schrijven maakt blij
Schrijven maakt wijs
Schrijven omdat je het waard bent
Schrijven met je hart
Schrijven uit je buik
Schrijven omdat je iets te zeggen hebt
Schrijven omdat je gehoord wilt worden
Schrijven om chocola van de wereld te maken
Schrijven om de humor te zien
Schrijven geeft grond onder je voeten
Schrijven om de Rode Draad te vinden
Schrijven omdat je de moed hebt
Schrijven als meditatie
Schrijven omdat je dat altijd al wilde en nooit deed
Schrijven omdat je een Schrijver bent

Heb je zin? Bel of email me dan kunnen we
een afspraak maken om elkaar beter te leren kennen.
020-6835874 info@tinevanwijk.nl

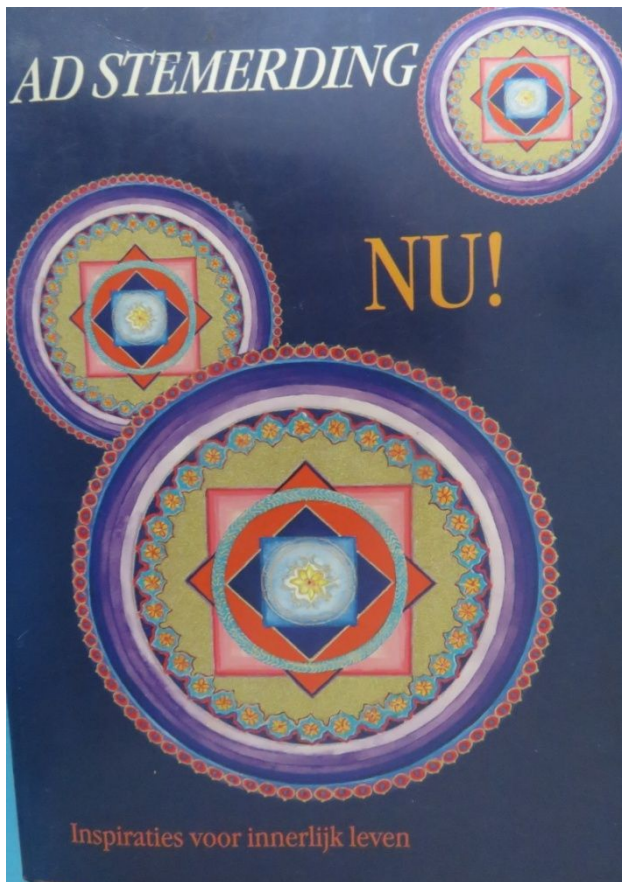
15. WRITING AS A TOOL

Writing to get to know yourself
Writing to inspire
Writing to make contact
Writing to give your soul a voice
Freehand writing
Writing because you can
Writing to explore the deeper layers
Writing to understand yourself and live it
Writing can make you happy
Writing makes wise
Write because you are worth it
Write with your heart
Write from your stomach
Write because you have something to say
Writing because you want to be heard
Writing to understand the world better
Write to see the humor
Writing gives ground to your feet
Write to find the Red Thread
Write because you have the courage
Writing as meditation
Writing because you always wanted to and never did
Write because you are a Writer

Do you feel inspired? Please call or email me so we can make an appointment to get to know each other better.
**31.20.6835874 info@tinevanwijk.nl

16. Bestemming Bereikt

‘U heeft uw bestemming bereikt’

Ik hoor de metalen woorden uit een computer komen
maar heb geen idee – nu – waar ze over gaan.

Welke bestemming heb ik wanneer bereikt?

En hoe ben ik dan? Hoe voel ik me dan?

In het boek ‘Nu!’ van Ad Stemerding op pagina 148:

*‘Als je denkt dat je je bestemming moet bereiken,
zal dat moeilijk lukken. (...) Zolang het denken er tussen
zit is het niet werkelijk. Ben je niet werkelijk.*

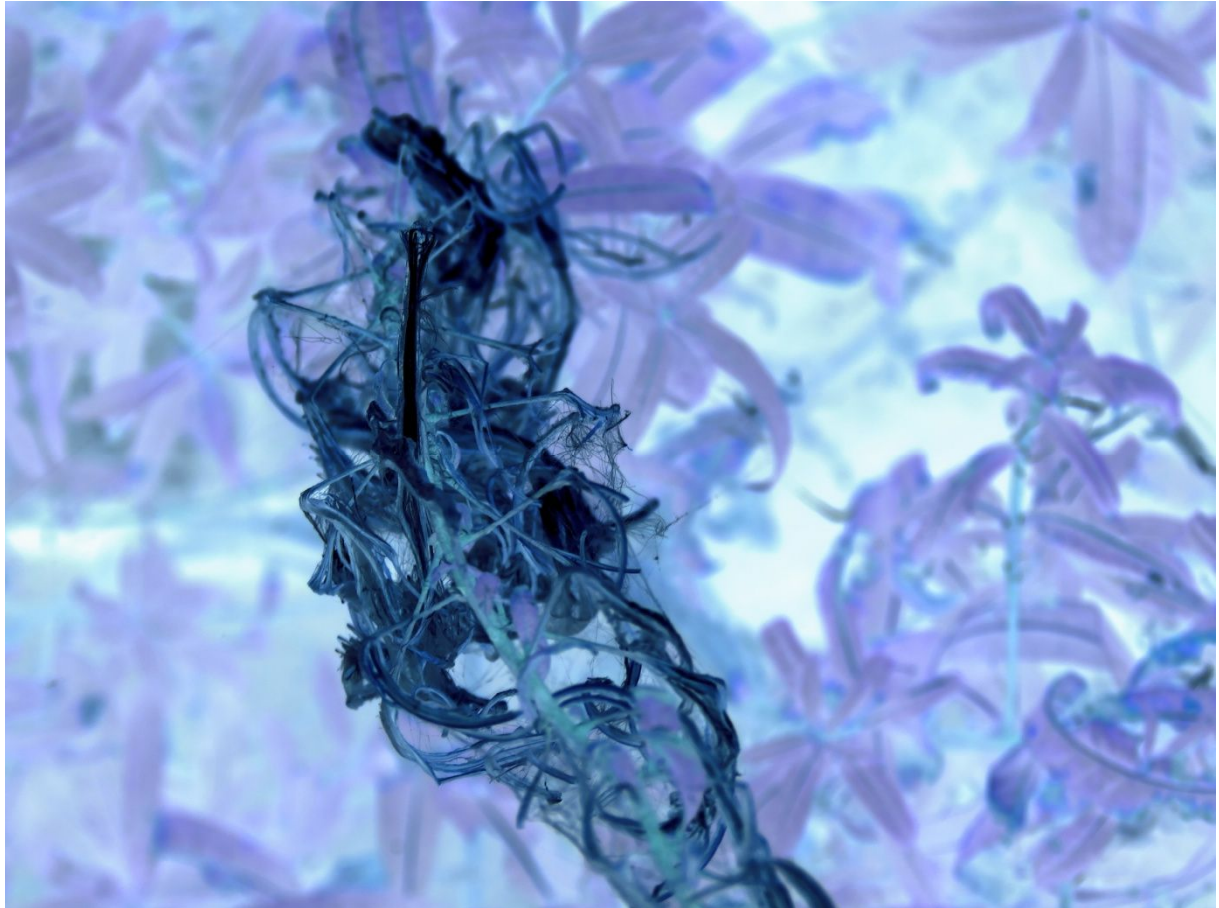
*Het gaat er niet om een beeld van je Zelf te krijgen,
maar om het te zijn.’* Op de achterkant:

*‘Jezelf zijn, het openen van je hart,
in contact zijn met de bron van innerlijke levensvreugde
je bestemming vinden in deze wereld...*

*Op konsekvente wijze word je meegevoerd
door het proces van innerlijke ontwikkeling.
Het is niet genoeg om te weten wat je wilt
met je leven.*

*Het is niet genoeg om goede voornemens
te koesteren.*

*Het gaat er om je positieve kern te ervaren,
Zoals deze zich NU aan je kenbaar maakt.’*

**Het juiste boek op het juiste moment vinden is geloof ik het halve werk.
Sinds een paar weken lees ik NU! en doe ik de oefeningen, die hij aanbiedt. Ik voel subtiele energie wakker in me worden, energie die moeiteloos komt.
Oefeningen vertellen me dat ik ontspannen mag gaan zitten en beseffen dat alle gevoelens, alle gedachten, alle ervaringen er mogen zijn. Zonder pretentie mag ik mijn hart openen in dankbaarheid voor het Hogere Licht.
Het gevolg is dat ik me licht in mijn hoofd voel als ik een binnenwereld instap die vooral in zacht groen/blauwe tinten gehuld is.
Ja, dat is wel een nieuwe bestemming voor mij, een wereld die er altijd al was, alleen was ik er nog niet rijp voor.**

**NU!
Inspiraties voor Innerlijk Leven
door Ad Stemerding
werd in 1990 uitgegeven
door Servire Uitgevers bv, Cothen**

16. Destination Reached

"You have reached your destination" I hear the metal words coming from a computer but have no idea - now - what they are about. What destination did I reach when? And how am I then? How do I feel then? In the book "NU!" by Ad Stemerding: *"If you think you have to reach your destination, that will be difficult. (...)* As long as thinking is in between you did not really. You are not real. *It's not about getting a picture of your Self, but to be it. "* On the back of the book: *"Being yourself, opening your heart, being in touch with the source of the joy of life. find your destination in this world ...* You will be taken along consistently through the process of inner development. *It is not enough to know what you want with your life. It's not enough to make good resolutions to cherish. It's about experiencing your positive core, as it makes itself known to you NOW. "*

Finding the right book at the right time is I believe half the work. For a few weeks now I have been reading NOW! and do the exercises, that it offers. I feel subtle energy becoming awake in me, energy that comes effortlessly. Exercises that tell me to sit down relaxed and realize that all feelings, all thoughts, all experiences may be there. I can open my heart without pretension in gratitude for the Upper Light. As a result, I feel lightheaded when I enter this inner world, I mainly enter soft green / blue colors. Yeah, that's a new destination for me a world that has always been there, only I wasn't ready for it yet.

17.Omdat ons huis daar stond *Het ongeleefde leven van je ouders...*

Oktober vorig jaar was ik in Eye bij de Presentatie van een 600 pagina's dikke biografie over Lou van Gasteren. Toen ik Lou voor het eerst zag en hoorde was ik zes, misschien zeven. Het gebeurde in de Valeriuskliniek. Hij lag in een bed naast mijn vader die of manisch of depressief was. Later toen ik twintig was en Lou weer tegenkwam, zei hij: 'Jouw vader was schizofreen.' Dat klonk uit zijn mond, met zijn dictie en zijn enorme stem indrukwekkend. Nog nooit had iemand dat woord gebruikt als het over mijn vader ging. Na Lou heeft trouwens ook nooit meer iemand mijn vader schizofreen genoemd. Wat wisten we er trouwens van? Maar hij wist kennelijk iets over mijn vader dat ik en wij niet wisten. Hij had naast hem gelegen, met hem gepraat, misschien de psychiaters afgeluisterd. Wat ik me nog herinner van die bezoeken aan mijn vader is dat Lou mijn moeder het hof maakte. Hoe vond mijn vader dat? Geen idee. Ik was een kind... Pas veel later heb ik gehoord dat Lou in de Valerius lag om beschermd te worden na het ombrengen van een Joodse onderduiker, die – althans volgens Lou – niet te handhaven was in zijn huis en dus gevaarlijk, omdat hij zich niet aan de regels hield. Dit alles speelde tijdens de oorlog...

Deel 2

In 1957 kwam Lou terug in mijn en ons leven. Mijn geboortehuis staat op de Duivendrechtsekade naast Cinetone Studio waar Lou bezig was zijn film *Stranding* af te maken. Er gebeurden twee dingen: mijn zus en ik werden gevraagd te figureren bij de opnames die werden gemaakt op een schip dat ergens bij de Houthaven lag. Het *Stranding* verhaal dat begon met een echt gestrand schip ging hier verder .

Cinetone heette in WW II UFA Filmstad - De echte Stranding van de Ecuador

Ten tweede viel mij de verering ten deel, die vroeger voor mijn moeder was. Lou bracht leven en vrolijkheid in ons huis waar verdriet heerste omdat mijn opa op een nacht in de winter op mysterieuze wijze was verdronken in de vaart voor ons huis. En omdat mijn vader voorgoed verdween – maar dat wisten we toen nog niet – in een psychiatrische inrichting. Lou had de gewoonte bij de voordeur binnen te komen. Riep dan: Ik kom even de Wijk doen, vertelde al wandelend door ons huis hilarische verhalen over zijn ouders die als ze ruzie hadden de tuin ingingen en naar de burens riepen: Iedereen kan deelnemen! Ik kan er weer om lachen als ik zijn stem in gedachte hoor. Net als we toen lachten als hij er was. Natuurlijk viel ik voor zijn charmes. Ik voelde me vereerd met zijn aandacht. Het was in de zomer en soms trokken we met zijn bestelbus naar het Amsterdam-Rijnkanaal om daar in de zon te zitten.. Of we gingen naar zijn huis aan de Kloveniersburgwal waar ik op een zonnige zaterdag Lex Goudsmit tegenkwam. Hij speelde in de film *Stranding*, zat in het donker omdat hij niet tegen de zon kon. Ik wist niet dat dat bestond. De zon was heilig voor mij, hoe kon je nou in het donker gaan zitten? Als we vrijden hoorden we de klokken van de Zuiderkerk

Deel 3

Net twintig geworden...

Er ging iets helemaal mis toen Kommer, een jonge arts kwam.
Hij figureerde ook of deed iets anders onduidelijks in Stranding.
Hij was lief en zorgzaam voor me, op een manier
die ver afstond van de aandacht die ik van Lou kon verwachten.
Uitgesproken werd er niets en toen was de film af wat opnames betreft
en moest er feest gevierd worden in het huis van Lou.
Voor ik het wist belandde ik in de armen van Lou
Die ineens weer tijd had om te genieten van mij.
Maar... dat zag Kommer die zich afwendde met een gekwetste blik in zijn ogen.
Jaren heeft dit moment mij achtervolgd als een nachtmerrie.
Huilen kon ik toen niet en ben daar nog steeds niet goed in.
Het prille gevoel van verliefdheid was kapot.
Ik was terug in de harde werkelijkheid.
Voelde me schuldig en vernederd.
Uiteraard betekende dit het eind van mijn affaire met Lou.
Kommer heeft ons nog eenmaal de kans gegeven
om contact te maken door me uit te nodigen
voor een feest in Rotterdam. We hadden het gezellig,
maar het punt kwam niet aan de orde.
Ik had geen idee hoe ik me moest gedragen
Ik had gewoon eerlijk moeten zijn
Maar daar had ik toen nog geen kaas van gegeten.
Ik deed alsof het allemaal goed ging met me
En ik eigenlijk wel een leuk type was
Wat ik in wezen ook ben maar niet als er iets
in de weg zit. En in de weg zat de schaamte...
Terwijl ik dit optik krijg ik pijn in mijn buik.
Dit gaat diep, dit gaat over een tijd
Waarin het gewoon was misbruikt te worden.
Hoewel? Dat idee had ik gekregen
Het was niet de bedoeling dat je zeurde
Als je niet de liefde kreeg waar je behoefte aan had
Had je zelf maar liever moeten zijn...
Of niet zo gretig, of wat dan ook...
Hoe dan ook, dat weekend met Kommer
Gedroeg ik me als een robot zonder gevoel.

Deel 4

kwam hij terecht bij de synagoge in de Amsterdamse Vermeerstraat.

Aan de overkant van het erf zien we een kleine studio. Daar woonde vroeger de familie Van Wijk. 'Als er 's avonds werd doorgewerkt, kon je altijd bij "Moe van Wijk" terecht voor koffie of een maaltijd,' herinnert Louis van Gasteren zich. 'Haar gastvrijheid was spreekwoordelijk. Het was er altijd gezellig.'

Het huis van de familie Van Wijk fungeerde niet alleen als opvangcentrum, ook het huisraad werd gul uitgeleend aan de filmregisseurs. In *Bleeke Bet* is het

Tientallen jaren later publiceerde Elsevier

Een artikel over Cinetone

En liet Lou het woord doen.

Omdat het ook over ons als de burens van bleek te gaan, mocht ik het artikel voor publicatie lezen.

Zo kon ik voorkomen dat het gastvrije huis

Van mijn moeder, haar dochters en mijn oma

Maar helaas zonder vader en zonder opa

Afgeschilderd werd als een huis van plezier.

Ik was des duivels, heb Lou gebeld

Om verhaal te halen, maar hij stond op het punt

Naar Duitsland te vertrekken en zou zich

Bij terugkomst melden. Nooit gebeurd dus.

Ik kan daarom niet zeggen dat ik een goed gevoel krijg als ik aan hem denk.

Toch besloot ik naar Eye te gaan toen ik

zag dat zijn biografie gepresenteerd zou worden samen met de vertoning van korte films.

Ik was nieuwsgierig naar wat ik had gemist

Omdat ik hem in gedachten in de ban had gedaan.

Nu ben ik blij dat ik ben gegaan

En meer van zijn passie en van zijn inzet heb begrepen

als kunstenaar en ook omdat ik meer inzicht

heb gekregen in de achtergrond van zijn ombrengen van de Joodse onderduiker.

Zijn biografie is meer dan 600 pagina's lang.

Ik geloof niet dat ik die ga lezen.

Zoveel Lou kan of wil ik niet aankunnen.

Deel 5

Feesten met mijn moeder

Maar...nu ik mezelf beter als kunstenaar ken, snap ik wel zijn aantrekkingskracht. In die tijd had ik geen idee dat er ook in mij een filmer, een schrijver, een actrice schulde. Nu ik veel van projectie weet en de onbewuste werking daarvan, weet ik dat wat ik uiteindelijk geworden ben toen al onbewust in hem moet hebben gezien. Zover ik toen begreep was ik afhankelijk van de man met wie ik zou trouwen als het ging om hoe mijn leven er zou gaan uitzien. Een ding wilde ik niet en dat is huisvrouw worden. Ik zag me niet een leven leiden zoals mijn moeder. Het huis, de kinderen, de familie en verder niks. Ooit las ik in een psychologische beschouwing van Carl Gustav Jung, dat de kinderen het ongeleefde leven van hun ouders leven. Het ongeleefde leven van mijn moeder ging over reizen en feesten die nooit kwamen. Later heb ik wel een poging gedaan om haar alsnog te geven wat ze gemist had. Vond ze wel fijn, maar het was surrogaat. Een geliefde had dat moeten doen... Zelf heb ik wel echt gereisd en gefeest. Mijn moeder kwam altijd naar Schiphol Of naar het treinstation als ik aankwam of wegging. Het ongeleefde leven van mijn vader heeft mij gedwongen om therapeut te worden. Ik wist nog een ding zeker: ik zou niet zoals hij in een inrichting terecht komen. Dus moest ik wel aan het werk door in therapie te gaan, een opleiding te beginnen en me zelf vrij te maken door zelf therapeut te worden. Mijn vader heb ik helaas niet van dienst kunnen zijn. Hij is er al 58 jaar niet meer. Gisteren zag ik de film Mum and Dad van Klaartje Quirijns, die me weer met mijn neus op de waarheid drukte: wat er ook gebeurt in je leven, de rode draad gaat altijd terug naar die twee mensen uit wie je voort bent gekomen...

17. Living the Unlived Life of our Parents

Needing role models in our life can also be painful as I experienced having a love affair with a flamboyant actor and filmmaker...

But... now that I know myself better as an artist, I understand his appeal.

At that time I had no idea that there was also a filmmaker, a writer, an actress in me.

Now that I know a lot about projection and its unconscious working, I know that what I eventually became I must have already unconsciously seen in him.

As far as I understood then I was dependent on the man I would marry when it came to what my life was going to be like. The one thing I did not want was becoming a housewife. I didn't see myself living a life like my mother.

The house, the children, the family and nothing else. I once read in a psychological review by Carl Gustav Jung that children are living the unlived life of their parents.

My mother's unlived life was about traveling and partying that never came.

Later I did make an attempt to give her what she missed. She liked it, but it was a surrogate. A lover should have done that...

I myself did travel and partied. My mother always came to the airport or to the train station when I arrived or left.

My father's unlived life forced me to become a therapist.

I knew one more thing for sure: I wouldn't like him end up in an institution.

So I had to get to work by going into therapy, starting an education and setting myself free by becoming a therapist myself.

Unfortunately I was not able to be of service to my father.

He hasn't been there for 58 years.

Yesterday I saw the film Mum and Dad by Klaartje Quirijns, which again put my nose to the truth:

whatever happens in your life, the Red Thread always goes back to your parents, those two people from whom you originated ...

18. Inheritance

Een bijzondere foto omdat zowel mijn oma (links) en opa (zittend met hoed) Van Wijk en mijn opa Meijer (4^e van links) als mijn vader (zittend rechts) Als mijn moeder (rechts) als mijn ooms en tante (broers en zus van mijn moeder) er op staan. Alleen oom Ko ontbreekt. Hij maakte kennelijk de foto. (Behalve opa Meijer heb ik ze allemaal ervaren en gekend. Een groot voorrecht!)

In my inheritance is what I got from my ancestors. It whatever It is, is in me and can not get lost, although I can disconnect but not lose It. The moment I realize It must still be there somewhere, It will be awakened or to be more precise I will be awakened. I am thinking of the sound of the voices of the men in my family. My one grandfather (sitting with hat) was a contractor but he had wanted to be a teacher, a storyteller. It is what he did in his freetime. He was the one who taught me to read and to know what time it was. And during the war when nobody had electric light anymore, nor coals for the stoves we had stormlanterns that were used to do the public works and we had wood to stoke our stoves. I remember the dark evenings when all our neighbours came to our house to be warm, to have light and to listen to my grandfather telling stories, specially tales about the Baron von Munchhausen and about the jokes of Tjil Uijlenspiegel. I will never forget how connected I felt on evenings like this. Any moment the sirens could announce, the danger of bombs. And when that happened we all went together to our neighbour the filmstudio. Although the Nazi's were there still, we were all welcome to hide in the cellars... Being brought up in a house where hospitality reigned also when the war was over is what I cherish most: be open, live for the community, connect, share what you have, make yourself useful!

Inspired by Anne Wilson Schaef in Native Wisdom for White Minds on September 18: *'His race lives in him; he thinks as they thought, their loyalties are his; his memory goes back to their beginnings; their long experience is his counsellor.'*
Father Donnchadh O'Floinn, Irish Priest

19. Gaia, de beschermer van de aarde

'Geven kan altijd, ook als je niet wordt ontvangen.'

Gaia maant mij om dankbaar te zijn voor alles
Wat ik heb ontvangen.
Dankbaar voor mijn ouders, grootouders,
Mijn zus, mijn broer, mijn neven,
hun kinderen en hun vrouwen.
Ook al gaan de relaties niet altijd soepel
Ze waren en zijn er voor me indien nodig.
Op mijn beurt verlang ik ook aan hen hoop,
wijsheid, vertrouwen, schoonheid en liefde
te bieden op die momenten
dat ze bereid zijn om te ontvangen.
Maar meestal zijn ze gewoon te druk
met hun gezinnen, hun ongemakken, hun leven
en ontvangen wel maar niet op een dieper niveau.
Dat komt, geloof ik vast, later.
Heeft tijd nodig om te landen.
Net als ik zelf de waarde van mijn ouders
Niet kon inzien toen ze er nog waren.

Inspiratie: Inner Child kaart

19. Gaia, the protector of the earth

Grateful not only for the flowers also for the insects

"You can always give, even if you are not received."

**Gaia exhorts me to be grateful for everything what I received.
Grateful to my parents, grandparents,
my sister, my brother, my cousins,
their children and their wives.
Even though relationships don't always go smoothly
They were and are there for me when needed.
In turn I also long to offer them hope
wisdom, confidence, beauty and love at those times
that they are willing to receive.
But most of the time they are just too busy
with their families, their inconveniences, their lives
and receive but not on a deeper level.
I believe that will come later.
Takes time to land.
Just like myself could not see the value of my parents
when they were still there.**

Inspiration: Inner Child card

20. Thuis op Strandeiland – Creating new Land

De participatie bijeenkomst met oog op de toekomst van het Strandeiland begon – een jaar geleden - in Hotel Breeze. Wie wilde kon naar de Sky Bar op de 10^e etage om te genieten Van het uitzicht op het Strand Eiland in wording. De belangstelling van bewoners en ambtenaren is groot. We zijn allemaal nieuwsgierig. Wie weet kunnen we iets doen voor de nog niet bestaande gezinnen die hier ooit zullen gaan wonen. Als we het terras oplopen blijkt er op een paal een man met hoed te zitten, die twee emmertje met water vult en ze vervolgens weer leeggooit. Als duidelijk is dat hij hoort bij wat we aan het doen zijn draagt hij een tekst voor die hout snijdt.

Volgende stap: in colonne naar Lolaland en de maquettes die de toekomst verbeelden.

We worden gevraagd allemaal een potje water mee te nemen.

Het water is bedoeld om de grond waarop gebouwd gaat worden vruchtbaar te maken.

Als we eenmaal binnen zijn en gekleurd water drinken worden we onthaald met gevoelige muziek en woorden, die gaan over je thuis voelen. Bijna iedereen die verder aan het woord komt geeft eerst antwoord op de

‘Hoe voel je je thuis?’ vraag. Boeiend, ik hoop dat de antwoorden net als de tekst die werd uitgesproken door kunstenaar Sebastiaan op de nieuwe website www.hallostrandeiland.nl zullen verschijnen, want die website is het middel voor alle bewoners en gemeenteambtenaren om zo creatief mogelijk te participeren en creatief mee te werken IJburg nog leefbaarder te maken dan het al is. Zelf ben ik helemaal blij geworden door de inzet van zoveel mensen.

Inmiddels is het een jaar later. Het Strandeiland groeit. Soms lijkt het net de Waddenzee

en deze zomer deed het zijn naam eer aan door als een echt strand te fungeren.

Het Toekomst Beeld

21.Confession

The sacred can be found within the yellow field
That has its own borders
keeping inside those who belong and want to be there
and keeping outside the intruders
who are part of the outside world with its own laws, norms and values.
The one is not better than the other
There is a difference yes, but to know what the difference is
One has to enter and be part of what is happening
and of what is being created.
Contact can happen on the border
where the two worlds can meet and confront each other
in a creative and fertile way.
Both ways can lead to contact
if both parties are aware and good willing.

22. Thuis in je Hart - At Home in your Heart

'Callousness is de root of sin. Other word: stubbornness of heart.'
Abraham Joshua Heschel in *God in Search of Man*, pagina 85

Hardvochtig zijn in mijn eigen taal. Pittige woorden.
Ik moet niet denken dat ze alleen voor de ander die mij negeert gelden.
Zelf kan ik er ook wat van. Als ik bang ben of boos of wat dan ook
en dat niet wil laten merken, sluit ik mijn hart en zeg:
Lange neus, mij krijg je niet klein. Maar ja, hoe kan ik het anders doen?
Hoe kan ik ophouden met bang zijn om afgewezen te worden
als ik mijn hart open en de liefde laat vloeien? Weten doe ik het niet.
Maar schrijven helpt om me beter te voelen. Wie weet vind ik ooit de kracht om te
zeggen: Hé hallo, je kunt je hart wel barricaderen, maar dat belet mij niet
om gewoon van je te blijven houden. Je hoeft er verder niks mee
maar je zou het niettemin kunnen ontvangen als een cadeau van het leven.
Een presentje. Gratis en voor niks. Zo beschouw ik tenminste het feit
dat ik ook door van jou te houden een cadeau kreeg in de vorm
van mijn eigen liefde die me nooit meer ontnomen kan worden.

English

Being harsh in my own language. Spicy words. I must not think that they only apply to the other who is ignoring me. I can do some of it myself. When I'm scared or angry or whatever and don't want to show that, I close my heart and say:
Long nose, you can't get me down. But how else can I do it?
How can I stop fearing rejection when I open my heart and let the love flow?
I don't know. But writing helps me feel better. Who knows, I might ever find the strength to say: Hey hello, you can barricade your heart, but that won't stop me just to keep loving you. You don't have to do anything with it but you could nevertheless receive it as a gift of life. A present. For free. At least that's how I view the fact that by loving you I received a present in the form of my own love that can never be taken from me again.

23. Thuis in Woorden

In Lolaland omdat het hier vanavond over Spoken Words gaat en over Poëzie of is dat hetzelfde? Ik geloof het eigenlijk niet. Bij de Dichtmiddagen in Eijlders wordt bijvoorbeeld verwacht dat de dichters hun werk voordragen of voorlezen zonder peper, zout of jus... Dit is het doe maar gewoon, dit zijn de woorden die ik heb geschreven en doe er mee wat je wilt nu ik ze met je heb gedeeld. Vaak boeiend, ook om het onzichtbare tussen de regels. Onzichtbaar maar wel hoorbaar als je goed luistert. Als het gaat om dichters dan hoor ik bij mijn soort die in Eijlders optreedt: mijn leeftijd, mijn kleur, mijn cultuur, mijn achtergrond, geen probleem. Hier pas ik in, ook al zou ik soms willen zingen of lachen of huilen of mijn stem verheffen. maar durf dat niet. Bang om voor gek te staan. Maar nu vanavond gaat het om Spoken Words Waar ik me iets bij voorstel dat niet hoeft te kloppen. Hoewel we nog niet begonnen zijn zie ik nu al de verschillen. Hier gaat het niet over mijn kleur, mijn leeftijd En niet – alleen – over mijn cultuur. En waarschijnlijk of zeker niet alleen over mijn taal. Er is gratis soep met stokbrood. Voorlopig ben ik hier de enige gast die wit is En een vrouw op leeftijd... Toch voel ik me welkom 'Ze' zeggen dat ze blij met mijn komst zijn en ik geloof ze. Zo langzamerhand is het tijd om echt te beginnen Het wachten is op het publiek. Spannend, ik heb me aangemeld en ga het doen. Ik schreef deze woorden een jaar geleden. Ze leken iets nieuws aan te kondigen, dat niet waar is geworden. Wie weet als de Corona crisis voorbij is...

23. At Home in Words

In Lolaland because tonight it is about Spoken Words
and about Poetry or is that the same? I don't think so.
For example, during the Poet Afternoons in my own pub
poets usually read their work without pepper, salt or gravy ...
Those are my words whether you like it or not
You can do whatever you want with them now I've shared them with you.
Often fascinating, also because of the message between the lines
Only audible if you listen carefully.
When it comes to poets I belong to my kind
that occurs in Eijlders, my pub, my age, my color,
my culture, my background, no problem.
I fit in here, even though I sometimes want to sing
or laugh or cry or raise my voice, but dare not.
Afraid of being made fun of.
But now tonight its about Spoken Words
Where I expect something different.
Although we haven't started yet, I can already see the difference
This is not about my color, my age and it is not - only - about my culture.
And probably or certainly not just about my language.
There is free soup with baguette. For now, I'm the only one here who is white
and who is an elderly woman... Still, I feel welcome
"They" say they are happy with my arrival and I believe them.
It is now time to really start. The wait is for the audience.
Exciting, I signed up and did it with so much pleasure.
I wrote these words a year ago.
They seemed to be announcing something new
that has not become true.
Maybe when Corona is over...

24.Dolor y Gloria – Looking back on your Life

Thuiskomen via het Toeval

**Terugkijken op je leven als regisseur van geweldige films
Terugkijken terwijl je woont in een paleisachtig huis
Met echte kunst aan de muur, maar je bent ziek, lijdt pijn,
heroïne komt op je pad. Hup daar ga je de droomtijd in.
Terug naar toen je een jongetje was in een Spaans dorp onder de zon
En in een grot woonde met precies de juiste moeder.
Terugkijken op het jongetje van 8/9 jaar dat les geeft
aan de analfabetische Eduardo die niet lijkt te sporen maar een schilder
in zich blijkt te hebben. De heroïne hoort bij de hoofdrolspeler in een van zijn films
die beloofd had tijdens de opnames clean te blijven en zich daar niet aan hield.
Hij spreekt daarom al jaren niet met hem. Nu brengt toeval en heroïne hen weer samen.
Toeval speelt een grote rol in zijn leven van nu. Een oude liefde is in Madrid,
ziet de voorstelling ‘Verslaving’ gespeeld door de ex-hoofdrolspeler.
De tekst is van de regisseur die zelf zijn huis nauwelijks uitkomt...
De liefde leeft nog, ook al woont de ex nu in Argentinië
waar hij een gezin met een vrouw heeft gesticht. Volgende toeval :
in een galerie hangt de tekening die de analfabetische leerling Eduardo ooit
als lezend jongetje van zijn leermeester maakte. Gevolg:
de regisseur krijgt weer zin in het leven. Gaat eindelijk naar de dokter,
kan geopereerd worden en als hij buiten komt blijkt de zon te schijnen,
is de heroïne overbodig geworden en pakt hij de draad van het leven weer op.
Prachtige, ingetogen, aangrijpende film, die ik voor de Corona crisis zag,
maar die mij nu nog meer dan toen zegt hoe het verleden door speelt in
het heden en daarom nog altijd invloed heeft op het al of niet gezond zijn
van degene over wiens leven het gaat .
Degene die zowel de hoofdrol speelt als de regisseur is.**

**Hoe Pedro Almodóvar Antonio Banderas laat schitteren in deze melancholische en
mysterieuze film is vast nog op Netflix of een concurrent te zien.**

25. At Home in Nature - Gentleness

*“If you are going to break the branches off, talk to it.
They’re your friends.”* Altona Brown, Athabaskan Elder Ruby, Alaska:
*‘Grandma told them what to do and how to do it.
“Don’t rush. That’s your friend,” she said.
“If you’re gonna break it off or chop on it,
you talk to it before you hurt it.
They used to be people.
Those trees used to be people long, long, time ago.
And they became a tree.
Good people. That’s why they live today. Still here.”*

**I love to read and hear the words of the Native American Elders,
formerly known as Indians. They feel like family! Ancestors?
October 15 in Native Wisdom for White Minds by Anne Wilson Schaefer**

26. Toeval. En toen?

Thuis in de Liefde

**Alweer kom ik je tegen. Ik kijk naar mij door jouw ogen
en zie dat een sluier mijn gezicht afdekt.**

Als ik naar jou kijk, zie ik dat je schrikt, klein wordt, wat moet je met mij?

**Ik pas niet in jouw verhaal. Ik heb mijn eigen verhaal, dat jouw een rol geeft
die je niet ambieert. Jij als hoofd van je gezin hebt wel wat anders aan je hoofd
als wat ik wil: gezien worden in wie ik ben, erkend worden als muze
zoals jij in mijn verhaal de rol vervuld, die mijn vader heeft laten liggen.**

**Volgens de Inner Child Card van vandaag gaat het over evenwicht
vertegenwoordigt in Weegschalen. Dit Sterrenbeeld betekent rechtvaardigheid.
Eerlijkheid, zelfvertrouwen, evenwicht en samenwerking.**

**Vooraf naar dat laatste verlang ik. De Kabouterkinderen op de kaart
zijn aan het wippen, één hoog, één laag en dan omgekeerd.**

Blijf spelen is het devies dat ik krijg. Waarom moest ik je toevallig tegenkomen?

Niet alleen nu maar ook toen en toen en toen? Al die toevallen

die eerst hebben geleid tot het openen van mijn hart voor jou

en nu, nu jouw hart gesloten is, mij de pijn van het afgesneden zijn laten voelen.

Ik kan hoog of laag op de wip zitten, zelfvertrouwen hebben als muze

en als vul maar in maar de pijn blijft hoewel die ik meestal niet voel

omdat ook mijn hart zich weer heeft gesloten. Tot dat verdomde toeval

weer toeslaat en ik je zie en voel en weet: die wond zal nooit helen...

Die wond blijft open om de liefde te laten stromen

26 Coincidence. And then?

At home in Love

By accident I meet you again.

I look at me through your eyes and see a veil covering my face.

**When I look at you, I see that you are startled,
that you become small, don't know what to say to me.**

**I don't fit into your story. I have my own story that gives you a role
that you don't aspire to. You as head of your family have something else on your mind
as what I want: to be seen in who I am, to be recognized as a muse.
Like you in my story fulfilled the part my father neglected.**

Today's Inner Child Card is about Balance

**Represented in Libras. This Zodiac sign means justice,
honesty, confidence, balance and cooperation.**

**I especially long for the latter. The gnome children on the card
are bouncing, one high, one low and then vice versa.**

Keep playing is the motto I get. Why did I happen to run into you?

Not only now, but also then and then and then?

**All those fits which first led to the opening of my heart to you
and now, with your heart closed, let me feel the pain of being cut off.**

**I can sit high or low on the seesaw, have self-confidence as a muse
or like whatever but the pain remains although I usually don't feel it
because my heart has also closed again. Until that damn coincidence
strikes again and I see and feel you and know: that wound will never heal ...**

That wound remains open for the love to flow

27. Ga er voor staan – Go and Stand for It *Thuis in de Tijd – At Home in Time*

Volgens de Inner Child kaart zes van Zwaarden:

“U hebt uw toppunt bereikt. Uw vooruitziende blik en uw inspiratie hebben uw geest in de armen genomen. Wateren van negatief denken zijn verdampt in het zonlicht. ‘Hulde! ‘ Ga rechtop staan, sluit uw ogen en laat het licht van het zonnevuur een elixer van wijsheid worden. Een gouden aura van goddelijke bescherming is om u heen.”

Tijd om naar buiten te gaan en in de zon te lopen die niet beloofd werd maar er op dit moment wel is. Blijft hij het doen of niet?

Er zijn genoeg wolken om te belemmeren. Maakt volgens deze kaart niet uit: *“Het is nu tijd om de mensheid te dienen met een heldere visie.”*

Voorlopig hoef ik me niet te vervelen.

Juist in Coronatijd moet ik en moeten wij naar buiten. Zon of geen zon. De tijd is altijd rijp, ik ga er voor staan!

English

According to the Inner Child card six of Swords:

“You have reached your peak. Your foresight and your inspiration have taken your spirit into their arms. Waters of negative thinking are evaporated in the sunlight. "Tribute! " Stand up straight, close your eyes and let the light from the solar fire become an elixer of wisdom.

A golden aura of divine protection is around you. ”

Time to go out and walk in the sun that was not promised but is currently there. Will he keep doing it or not?

There are enough clouds to obstruct. Does not matter according to this card: *"Now is the time to serve humanity with a clear vision."*

I don't have to be bored for now. Especially in Corona time, I have to and we have to go outside. Sun or no sun.

The time is always right, I will stand for it!

28. Thuis in het Donker - At Home in the Dark

Ik doe het licht uit - Val bijna in slaap - Dan begint het - In de hoek - Het schraapt
Scharrelt - Ik denk kan niet waar zijn - Doe het licht weer aan - Denk het is vast buiten
Doe de balkondeur dicht - Het licht uit - Daar is het weer - Het komt niet ver
Blijft in de hoek - Ik bons op het bed - Begin te commanderen - *Fuck off* te roepen
Het voelt zich niet geïntimideerd - Ik doe het licht weer aan - Pak m'n boek en lees
Het blijft stil - Ik val bijna in slaap - Doe het licht uit - Word wakker van een geluid
Ik kan het niet thuis brengen - Ik doe het licht aan - Besluit het aan te laten
Val weer in slaap - Droom van twee vechthonden op het strand
De een is beige de ander lichtgrijs - Ze horen bij Vera zonder Dick
Vroeger werkten we samen bij Viva - Ze vraagt om thee

De ontknoping:

Er verschijnt een beest

Gitzwart, geen schorpioen

Gewoon een kever

Wel uit proporties

Als ik wakker word

Is het licht buiten

Binnen brandt het ook nog

At Home in the Dark

I turn off the light - Almost asleep - Then it starts - In the corner - It scrapes
Scrambling - I think this can't be true - Turn the light back on - Think it's probably
outside - Close the balcony door - Turn off the light - There it is again -
It's not getting far - Stays in the corner - I'm banging on the bed - Start ordering -
Shouting Fuck off - It doesn't feel intimidated - I turn the light back on -
Grab my book and read - It remains quiet - I almost fall asleep - Turn off the light -
Wake up to a sound - I can't bring it home - I turn on the light - Decide to leave it on
Fall Asleep Again - Dream of two fighting dogs on the beach
One is beige, the other light gray - They belong to Vera without Dick
We used to work together at Viva - She asks for tea

The denouement:

A beast appears

Jet black, no scorpion

Just a beetle

Well out of proportion

When I wake up

It is the light outside

Inside the light is also still on

29. Forest Dweller – a short story by Irize Loots

(as translated from the original written in Afrikaans – the original follows hereafter)

“Look here,” Maro said, “they shot me. Look at the wound and how it tore open my ribs. You can see the calices, here and here. It healed on the surface, but I am now at a safe distance from them. I don’t ever want those hunters with those kinds of weapons close to me ever again. That’s why I walk on the edge of the forest. I will never go back into the fields, because that is where it happened. Deep in this forest I am the safest. I don’t ever want to leave the forest again. If I am seduced to go play in the fields where you play, I most definitely would die, and that is why I choose to stay here. Fibro, you must never ever try to lure me out of my forest.”

Fibro understands. Maro’s boundary is the edge of the forest. He is safe there, and outside it he feels vulnerable. He learnt how to survive, and that’s his way. For Fibro it is different. She loves the fields, the open meadows and the freedom to run there. She has also been shot by the hunters a few times, but she is lucky – her wounds have healed over time, and did not force her into the depths of the forest. She has hidden there for a while – a few times in fact – but she never stayed there permanently. It’s a good place to be to give your wounds time to heal.

The forest is dark, soft and cool. It is also safe, because there are no hunters there – some hunters don’t even know about the long shades the trees make where the deer sometimes hide. Long ago, when Fibro was still in the forest, Maro was the one however that motivated her to leave the woods, and to not linger there too long. At that time she never knew that Maro would choose to never leave again himself. Now she knows. If he doesn’t want to leave, she cannot but understand – because she is also a deer and vulnerable. She gets it. Fibro accepts Maro’s choices.

Fibro knows she doesn't want to permanently be confined to the forest, because she loves the open meadows, the endless fields. She also understands that when she looks out over the fields it seems hunter-free to her. She feels safe – even out here.

She knows she is lucky, because when her friend Maro looks out over the fields, he still sees hunters everywhere – some may very well be hunters that are not wearing weapons anymore, and others may be other deer that are as vulnerable as they are, but Maro even sees them as hunters in disguise. That's why he stays in the forest. It is safer for him that way. He is a Forest dweller now.

Maro is one of the most beautiful stags she knows with his green eyes, elegant horns like antennae on his head, and he will never be free again. She feels sad for him, though he is at home where he is. She respects his choices for survival and safety.

“Bye, Fibro,” he shouts.

“Bye, Maro,” she replies. Then Fibro dances further into the meadows and goes on to play in the fields that call her.

One day Fibro receives a most precious gift – red hooves – a gift she has always dreamt of. She is overjoyed. She can now do more than just run and play through the meadows and fields, she can also jump! It is magical! She plays in the meadows with her new gift for days, jumping high, running and jumping more. Soon however, a problem presents itself: there are rules for these red hooves.

Fibro is only allowed to use her gift in the meadows next to the forest, and not further afield. She loves going to other meadows, and to roam about. She is allowed to share her red hooves with others, but only if they stay in those meadows also. As she is a traveller at heart, she decides that to share her gift with others who are always in those meadows, she would get the most out of it. The rules however say that the red hooves have to stay there at that meadow next to the beautiful, safe dark green forest with the mossy undergrowth – the one where her friend the Forrest dweller, Maro, lives. Someone will have to be a Keeper then. Someone will have to look after her gift. That is allowed if such a Keeper collects the gift from the Giver on her behalf, and then keeps it.

She immediately thinks about Maro. She wonders if he can perhaps become the Keeper of the gifted red hooves for her. Fibro thinks about it for days, knowing Maro and the challenges involved in this request, but because her need to share her gift grows daily, as much as her need to travel further afield, she cannot think about it any longer and goes to visit the Forrest dweller.

“Maro, may I speak to you?” she starts carefully. “I have a few questions for you today, and there are some challenges involved. See, I received red hooves as a gift, and I am only allowed to use them in the meadows next to the forest. I love travelling further into the far off fields, but then cannot take my gift with me. I was hoping to share my gift with some of my dearest deer-friends whom also love roaming here in these meadows next to the forest, like I do. I am allowed to do that, but the red hooves will have to stay here if I leave. I now need a Keeper, but only the Keeper can collect them permanently, I was told.

So, I was wondering if you can perhaps look after them for me. The challenge is though that you will have to collect them.

For that you will have to leave the forest to cross a very small corner of the meadows to fetch them where they are now. I am not allowed to share the gift, unless I am also the Keeper, and once I am the Keeper, I cannot leave the meadows ever again. Once kept, I can share them with whomever I like. Would you please also collect them there, and then look after them for me?

There other future challenges are not as hard: I would send my most precious friends whom I trust to you as Keeper to get the red hooves to go for jumps in the meadows. So once you are the Keeper, it would all work out marvellously. Can you? Please.”

Much to her amazement, Maro says: “Yes, Fibro, I will cross the corner of the meadows to collect your gift, and I will become the Keeper. Perhaps a deer-friend of yours can then come to me to use it.”

Fibro is so happy that her gift of red hooves can now be shared, that she kisses Maro on his cheeks, and runs off without another word. The next morning however, she receives a letter from Maro. In it he writes:

I do not trust your chosen friends and do not want to hand over your gift to others. It is your gift.

I am deeply wounded, and my scars are an eyesore. Therefore I am not willing to deal with your chosen others. One simply cannot know – these deer can be hunters pretending to be deer, and it could mean the end of me. I do not want to do it!

She doesn't know what to do. She is sure her other deer-friends are as trustworthy as Maro himself with his glorious antlers, and she could ask one of them to look after her gift, but they do not live exactly next to that meadow where the red hooves are allowed to be used, like he does.

She is still in deep contemplation about it, when suddenly next to her, Maro speaks in a stern voice. “Fibro,” he says, “I am never leaving this forest ever again. I told you before. It is not because of your gift which I am happy you have received, but I know deer – they all look the same, but they aren't all the same! Next to some posing as deer that could be hunters, they know nothing about ones like me that need to stay in the forest for their safety and happiness. They'd try to lure me away. To be honest, now I also do not trust you anymore. You knew! I told you about the edge of the forest – I presented my boundary. It is very disappointing, but apparently you forgot!”

Fibro's heart is broken. She remembers that long ago she dreamt that one day Maro will run into the meadows with her again, she wished he would. Then he explained, and she accepted that he feels safe in his forest – she accepted him as a Forest dweller – long ago already!

Now Maro is angry with her, and she feels confused. She tries to explain to him that her selected deer-friends can be trusted, and they would definitely not hurt him.

“No,” he says sternly. “I will never be in the meadows or the fields beyond ever again. I will also never leave this precious forest. I forgot to mention, I collected your red hooves for you. Here they are. Take them. They are yours. That is enough. I crossed the corner of the meadows for you, and that's all I can do. Now I am done with it. It is your jumping gift!”

Fibro feels terrible. She should not have asked him. She knew. Maro would never trust others the ways she does. He is scared. He is not looking for more friends, and he doesn't want to interact with her chosen few as Keeper of her gift.

Her head hangs for days. She cries at night. She cannot sleep. She wanders through the lonely meadows and thinks about Maro every day all day long. She fears that she only managed to remind him of his wound. She might have even touched the scars because she did not understand as well as she thought she did. Her Forest Dweller friend, Maro, does not know that she tried, that she still does. She worked hard for years to earn his trust, and now it seems hopeless.

Under the trees, in the shadows or in the deep forest where the sun breaks through, Maro is at home. She really wants him to be where he is happiest. She has to tell him. She calls him softly: “Maro, Maro, Maro.” He doesn't answer. “Maro, I understand. I respect your boundary. I am sorry.”

“You have to respect me, and take me seriously,” he abruptly grunts at her, and walks away.

Later she hears him roaming softly further into the forest. She lingers hoping to hear his voice again. She hears him stomp on the ground, grunt. Should she stay or leave? What can she do to resolve this?

Then it dawns on her: The magical edge of the forest – the place he calls the boundary – is also their meeting place. It is there where Fibro plays at the edge of the forest on the meadow side, and where Maro roams the forest on the safe side, but it is also more. That magical edge is also what connects his world and hers.

But he has disappeared into the deeper woods. Would he ever appear again at the edge? The meadows look strangely grey. Not even her red hooves make her want to jump with joy. She lies down, and then miraculously Fibro falls asleep and she starts to dream. She's in the middle of her meadow next to the Forest dweller's woods and her gift lies next to her. The sun plays through her hair. Her deer friends greet her one by one as they pass her, some tell her they love her, want to play. She hears them, and she doesn't. She misses Maro. He is the one she would like to hear instead. Then she wakes up, with his name on her lips. "Maro, Maro, Maro..." she whispers.

Then she looks up. There at the edge of the forest he stands, and he is calling her. There is hope. She has another chance.

29. Bosbewoner – ’n kortverhaal deur Irize Loots in Afrikaans

“Kyk hier,” sê Maro, “hulle het my raakgeskiet. Kyk, die wond het my ribbes oopgeskeur en hier lê die littekens. Kyk, dit het toegegroei, maar ek bly nou op ’n veilige afstand van hulle. Ek wil nie weer van die jagters met daardie soort wapens naby my hê nie. Ek stap nou net so allangs die rand van die bos. Ek sal nooit meer die oop veld in nie, want dáár het dit gebeur. Diep in hierdie bos is ek die veiligste. Ek wil nie meer uit die bos nie. As ek gelok word om in die veld te speel waar jy speel, sal ek sekerlik doodgaan en ek verkies dit daarom om hier in die bos te wees en te bly. Jy, Fibro, moet my nooit probeer lok uit my bos nie.”

Fibro verstaan. Maro se grens is die rand van die woud. Hy is daar veilig. Hy voel kwesbaar daarbuite. Hy het geleer om te oorleef en dis hoe hy dit doen.

Sy verstaan. Fibro self hou van die veld en die ooptes en die vryheid om juis daar te gaan hardloop. Fibro is self ook al ’n paar keer deur jagters raakgeskiet, maar sy is gelukkig – haar wonde het oor tyd genees en het haar nie tot in die diepste bosse teruggedring nie. Sy het ook vroeër met van haar verwondings in die bos gaan skuil. Dis ’n goeie plek om te skuil as jy jou wonde tyd wil gee om te genees.

Dis donker, koel en sag in die bos – en daar loop nie jagters rond nie. Die jagters weet nie eers van die bos se lang, stil skaduwees waar bokkies soms skuil nie. Baie lank gelede het Maro haar aangemoedig om weer uit die bos te gaan om daarbuite te gaan speel toe sy ’n tyd lank in die bos vertoef het waar hy ook was. In daardie tyd het sy egter nog nie geweet dat Maro-self nooit meer die bos sal wil uitgaan nie.

Nou weet sy. As hy nie meer weg wil gaan uit die bos nie, verstaan sy dit omdat sy self ook ’n bokkie is en kwesbaar. Sy aanvaar hom so.

Fibro dat sy nie permanent in die bos wil woon nie, omdat sy te veel van die oop veld hou. Wanneer sy uitkyk oor die veld en besef dat die veld vir haar heeltemal jagtervry lyk, maak sy 'n groot boksprong van blydschap.

Fibro weet dat sy gelukkig is, want as haar vriend Maro oor die veld uitkyk, sien hy nog oral in die veld jagters – soms is dit wel jagters wat nie gewere dra nie en ander kere is dit net ander bokke wat ewe kwesbaar is as hy, maar Maro sien die bokke as moontlike jagters in vermomming.

Daarom bly hy in die bos agter. Dis veiliger vir hom so. Haar mooi Maro bok-vriend is nou 'n Bosbewoner.

Maro is een van die pragtigste bokke wat sy ken met sy groot groen oë en sy elegante horings stewig soos antennes op sy kop en hy sal nooit meer vryelik die veld in kan hardloop nie.

Sy voel bietjie hartseer vir sy part dat hy nie anders kan as om te bly skuil in die bos nie, al is dit vir hom nou sy tuiste. Tog verstaan en respekteer sy Maro se keuse vir veiligheid en oorlewing.

“Totsiens, Fibro,” roep hy.

“Totsiens, Maro,” antwoord sy. Dan dans Fibro verder in die rigting van die oper landskappe en gaan speel in die velde wat haar roep.

Op 'n dag kry Fibro pragtige rooi spring-hoefies present – dis 'n geskenk waaroor sy altyd gedroom het. Sy is so bly daarmee. Sy kan nou nie net hardloop deur die veld nie, maar boonop ook nog hoër spring oor die grasvlaktes. Dit maak haar baie gelukkig. 'n Probleem ontstaan egter – daar is reëls rondom die gebruik van hierdie hoefies. Fibro mag net die spring-hoefies gebruik vir daardie spesifieke groot groen grasveld daar net langs die mooi, veilige bos met sy hoë bome en sagte mos grondbedekkings. Maro woon in dáárdie donkergroen bos. Omdat sy hou van reise maak wat haar na ander velde neem as die een daar langs die Bosbewoner se bos sal sy nie altyd haar mooi spring-hoefies kan gebruik nie.

Sy wil dit graag deel met van haar spesiaalste bok-vriende. Dit is moontlik om die rooi hoefies uit te leen, maar die reëls is baie spesifiek dat wie ookal die hoefies oppas dit net mag gebruik in die grasveld langs daardie bos met sy sagte mosgroen grond en hoe bome – die een waar haar Bosbewoner vriend woon. Die persoon wat die Oppasser word, mag die hoefies hou en uitleen, maar net as die Oppasser self haar present gaan haal by die Gewer.

Sy dink aan Maro en besluit om hom te vra om haar spring-hoefies vir haar te gaan haal en te bewaar en dan te oorhandig aan van haar spesiaalste, uitverkore bok-genoot vriende sodat hulle daarmee kan gaan spring in die veld. Dit is egter 'n taak met uitdagings – weet sy. Sy kan nie langer wag nie en gaan kuier by haar vriend die Bosbewoner.

“Maro, mag ek met jou praat?” vra sy versigtig. “Ek het 'n paar vroe en daarmee saam kom 'n paar uitdagings. Jy sien, ek het hierdie pragtige rooi spring-hoefies present gekry en ek mag hulle net gebruik in die veld langs die bos. Ek hou van verre reise na ander velde, maar mag dan nie my geskenk saam met my neem nie. Ek wil dit graag daarom deel met van my liefste bokkie-vriende wat graag hier langs die bos wei en speel soos ek. Ek mag dit doen, maar die hoefies moet wel agterbly as ek weggaan. Ek soek nou 'n Oppasser, maar die Gewer het gesê as ek 'n Oppasser reël mag net die Oppasser dit gaan haal, nie ek nie. Dan mag ek dit nog gebruik en ook my bokkie vriende mag, maar net hierso langsaan, nêrens anders nie. Ek het gewonder of jy dit vir my sal kan haal en oppas?”

Een van die uitdagings is egter dat jy dan 'n klein hoekie van die veld langs die bos sal moet oorsteek om my rooi spring-hoefies-geskenk vir my te gaan haal op die plek waar dit nou is. Dit sal beteken dat jy vir 'n oomblik uit jou skuiling sal moet gaan. Die vraag is of jy sal kans sien daarvoor om dit te doen en sal jy dan my spring-hoefies veilig by jou hou?

Dan sal daar later nog 'n paar uitdagings wees in die toekoms. Mag van my uitverkore bok-vriende dan by jou langs kan kom om my spesiale spring-hoefies by jou te kom haal om te gebruik om in die veld hier langs die bos te gaan spring? Sal jy dit vir my wil doen? Groot asseblief.”

Tot Fibro se grootste verbasing sê Maro “Ek sien kans om die klein hoekie van daardie veldjie oor te steek om jou spring-hoefies te gaan haal en dit vir jou te bewaar. Jou eerste uitverkore bokkie-vriend mag dit dan ook by my kom haal om te gebruik.”

Fibro is oorstelp van vreugde dat haar spring-hoefies nou 'n plekkie sal hê waar haar geselekteerdes dit kan gaan haal om te leen dat sy Maro op sy wang soen en vrolik weghardloop sonder 'n verdere woord.

Die volgende oggend ontvang sy egter 'n brief van Maro. Daarin skryf hy:

Ek vertrou nie jou uitverkore vriende nie en wil nie jou geskenk aan hulle oorhandig nie. Dit is jou present. Soos jy weet het ek ernstige wonde en my littekens is verskriklik. Daarom is ek nie bereid om jou present vir die ander bokkies te gee nie. Dis jou geskenk en jou eer om dit te mag doen. Niemand kan weet of hierdie bokkies nie net jagters is wat voorgee dat hulle bokkies is nie en dit kan my einde beteken. Daarom wil ek dit nie doen nie!

Sy weet nie wat om te antwoord nie. Van haar ander bok-vriende is vir seker net so betroubaar as Maro met sy pragtige horings en kan dan sekerlik ook haar spring-hoefies vir haar oppas, maar haar bok-vriende woon nie presies op die grens van die bos wat langs haar veld loop nie.

Sy dink nog daaroor, toe Maro skielik in 'n streng stem langs haar praat. “Ek gaan nê weer hierdie bos uit nie,” sê hy ferm. “Dis nie oor jou spring-hoefies nie – ek is bly jy het die geskenk gekry! Maar ek ken bokke – al lyk almal dieselfde is ek seker sommige is jagters in vermomming en die res verstaan nie dat daar bokke is wat in die bos skuiling hou vir hul veiligheid en geluk nie. Daardie bokke sal my onnodig probeer dwing om in die veld te gaan hardloop of speel. Ek het nie lus daarvoor nie! Boonop vertrou ek jou nou ook nie meer nie. Jy het geweet hoe ek voel! Ek het jou vertel van my grens op die rand van die bos. Dit is baie teleurstellend, maar jy het dit blykbaar vergeet!”

Fibro se hartjie is gebreek. Sy verstaan dat hy so dink, maar sy voel hartseer. Sy onthou dat sy lank gelede gedroom het van 'n dag dat Maro saam met haar die veld sal inhardloop of saam met haar sal gaan speel in die lang gras. Sy het dit egter aanvaar dat hy hou van sy bos. Al het sy af en toe ook gewonder of hy nie nuuskierig is oor hoe die veld daarbuite die bos lyk nie, het sy hom aanvaar as Bosbewoner – lankal al!

Nou is Maro kwaad vir haar en dit maak haar somer deurmekaar. Sy probeer verduidelik dat hy haar bokkie-vriende regtig mag vertrou, want sy weet dat hulle hom beslis geen leed sal aandoen nie. Sy vertrou hulle.

“Nee,” sê Maro streng. “Ek gaan nooit weer in die veld wees nie. Ek gaan ook nie weer die bos uit nie. Ek het jou rooi spring-hoefies vir jou gaan haal. Dit was genoeg. Hier! Hulle is joune. Die klein veldjie oorsteek om jou spring-hoefies te gaan haal, was vir my al genoeg! En vra my nie om met jou bok-vriende te praat wat jou hoofies soek nie – ek wil met bokke praat as ek daarvoor kies en nie omdat ek hulle jou springgoed moet aangee nie!”

Fibro voel bitterlik sleg. Sy moes Maro nie gevra het nie. Sy het geweet... Hy vertrou niemand nie Maro kan mos nooit dieselfde vertroue hê in haar bok-genote as sy nie. Al sou sy hulle vra om net by die rand van die bos die spring-hoefies by hom te gaan haal en hy hoef glad nie by sy bos uit te gaan nie, is Maro te bang. Hy is bang hulle is vermomde jagters en hy is bang hulle lok hom die bos uit.

Fibro se kop hang vir dae. Sy huil in die nag. Sy kan nie slaap nie. Sy loop deur 'n eensaam stuk veld waar sy nou woon en wonder dag in en dag uit oor Maro. Sy vrees dat sy sonder dat sy wou hom net herinner het aan sy littekens en dalk het sy selfs daarvoor gestreel uit onkunde dat die wond se letsels nog lank nie genees het nie, al lyk dit op die oppervlak of dit het.

Haar Bosbewoner bok-vriend, Maro, weet nie dat Fibro hom verstaan nie! Sy sien dat hy haar nou weer glad nie vertrou nie en dit nadat sy jare gewerk het daaraan om hom te laat sien dat hy haar maar mag vertrou.

Daar onder die bome, in die koel skaduwees en in die sonkol in die middel van die bos waar hy graag alleen vertoef, is Maro tuis en voel hy veilig. Fibro wil hom nie uit sy bos lok nie. Maro mag bly waar hy gelukkig is! Sy wil wel met hom praat – sy probeer hom agterna te roep: “Maro! Maro! Maro!” Hy antwoord haar nie.

Sy probeer verder praat: “Maro, ek verstaan. Ek respekteer jou grens. Ek is jammer oor die versoek dat jy my hoefies haal en hou. Vergewe my.”

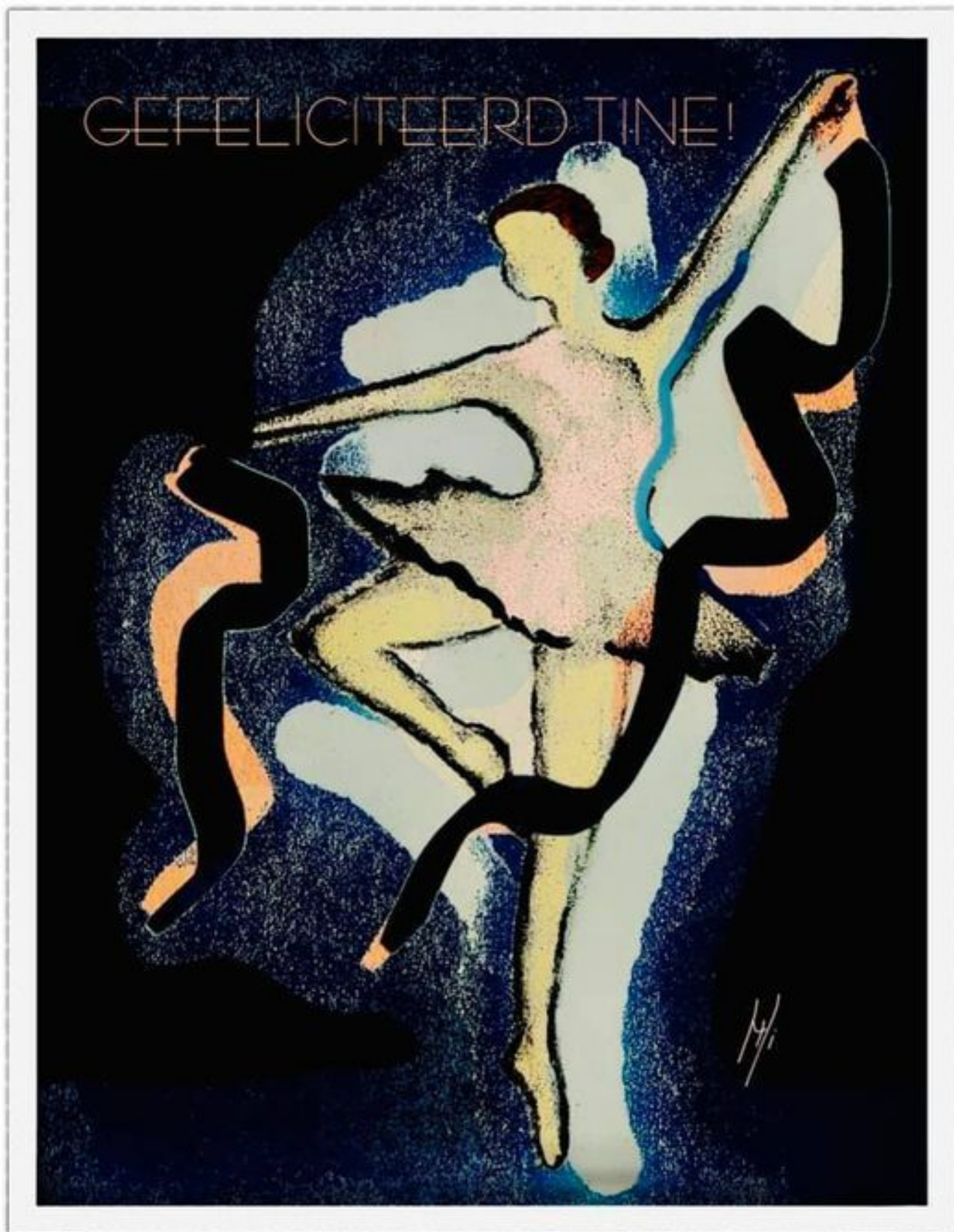
“Jy moet my respekteer en my behoeftes ernstig opneem!” antwoord hy kortaf.

Later hoor sy hom onhoorbaar sag daar onder die bome aan die rand van sy bos rondbeweeg waar sy nog hoopvol vertoef. Sy hoor dan ook hoe hy dieper in die bos sy voete stamp op die grond. Moet sy weggaan of was dit sy laaste antwoord? Dan word dit tjoepstil in die bos. Maro het verdwyn in die dieptes van sy bos sonder ’n verdere woord. Sal hy ooit weer verskyn ?

Dan kry sy vir ’n flitsende oomblik ’n insig: Vir haar is dit nie net ’n grens nie, dit is ook ’n ontmoetingsplek – dis dáár waar Fibro aan die veldkant speel en Maro in rus en vrede rondstap in sy bos. Die plek wat hulle skei is ook die magiese plek wat ’n brug vorm tussen haar wereld en syne.

Die veld om haar lyk vaal. Haar nuwe spring-hoefies is nie meer mooi nie. Fibro is moeg. Dan gaan lê sy in die veld en genadiglik raak Fibro aan die slaap. Sy begin te droom. Fibro droom dat sy in die middel van haar lieftingsveld langs die Bosbewoner se bos sit met haar spring-hoefies wat langs haar op die grond lê. Die son speel deur haar hare. Haar bakkie vriende kom wei daar by haar en groet haar een vir een. Hulle hou van haar en wil saam met haar hardloop en speel. Sy hoor hulle en sy hoor hulle nie. Sy verlang na Maro. Dit is sy stem wat sy graag wil hoor. As sy wakerskrik, prewel sy nog saggies “Maro, Maro, Maro...”

Dan kyk sy op. Daar op die rand van die bos staan hy en hy roep haar saggies. Daar is hoop. Sy het nog ’n kans.

*Thuis in je Lijf – At Home in your Body. Met dank aan Mirelva Berning
Het volgende nummer van het To C Magazine gaat over Energie
The next issue of the To C Magazine will be about Energy*